

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Guds ord står fast

HERRENS ord kom till mig. Han sade: "Vad ser du, Jeremia?" Jag svarade: "Jag ser en gren av ett mandelträd." HERREN sade till mig: "Du har sett rätt. Jag skall vaka över mitt ord för att fullgöra det." Jer 1:11-12

Veronica:

- Gud har gett oss löften, och trösten är vissheten om att han alltid håller dem. Vi får vänta tåligt på Jesu tillkommelse.

Intervju med Veronica
och Sean Ureña, sid 2

- När inte människorna kommer till oss får vi gå ut till dem

Veronica och Sean Ureña är ett missionärspär som nu återvänder till Santo Domingo efter en period i Sverige. Sean kom för första gången till Sverige sommaren 2011, för att delta i Maranataförsamlingens sommarkonferens och därefter gifta sig med Veronica, som tillsammans med sina syskon och föräldrarna, missionärerna Berno och Karin Vidén, levt många år i Santo Domingo, där Maranataförsamlingens missionsarbete pågått sedan 1980.

Sean är en Herrens tjänare, som förutom att predika Guds Ord ständigt fungerar som själavårdare och evangelist. I Sverige är han fortfarande ganska begränsad när det gäller att förstå och tala svenska – även om det går framåt med språkkunskaperna! Men han har gjort sig i det närmaste outhärlig genom att ständigt finnas till hands att laga, fixa och dona med alla möjliga praktiska saker i församlingshemmet och på hotell Pilgrimshem. Byta lampor och lås, måla, snickra. Innan han återvände till Santo Domingo med sin hustru, fick Radio Maranata och tidningen Midnattsropet tillfälle att göra en intervju med paret Ureña.

Intervju
Stina
Fridolfsson

Först får Sean berätta lite om sitt liv

Jag är 28 år och föddes i Santo Domingo. Jag är till hundra procent dominikan, liksom mina föräldrar. Jag har många syskon och har ända från min barndom gått i kyrkan. Först tog min mormor mig med till katolska kyrkan på söndagarna. När jag var tolv år började jag gå till en

adventistkyrka. En gång inbjöd jag en kamrat till katolska kyrkan, och då sa han: Om du följer mig till min kyrka, så följer jag dig till din! Och så blev det. Sedan fortsatte jag gå dit, för jag tyckte om hans kyrka som var annorlunda. Där upplevde jag mer min kristna tro. När jag gick till katolska kyrkan, så satt jag där bara passiv och lyssnade till allt som sades. Det var alltid detsamma, som en rutin. Men när jag kom till adventisternas kyrka, tog jag mot budskapet och lyssnade till bibelstudierna. Det var mera personligt.

Men sedan ledde mig Herren till Maranataförsamlingen.

Hur gick det till?

Jag var medlem i församlingen och satt där på min bänk och lyssnade. Jag hade visserligen kommit längre än i katolska kyrkan, det var en framgång att vara i adventistkyrkan. Men mitt andliga liv hade hamnat i ett läge så jag upplevde livet tomt. Jag bad nu till Gud att han skulle leda mig. För jag ville inte gå ut i världen, men jag ville inte heller leva med den där tomheten jag nu hade i mitt inre.

Jag ville känna att jag var med Gud, jag ville uppleva Jesus i mitt liv.

Du ville inte gå ut i världen. Varför?

-Det är ju klart. I världen finns ingen frälsning. I världen finns inget hopp. Där går man förlorad. Det är bara ett tomt liv utan mening.

Och detta förstod du redan som mycket ung? Kände du att du hade en kallelse?

-Ja, det förstod jag som mycket ung. Jag tror att Gud

har lett mig. Jag kände att Gud ville ta ut mig för en uppgift, rädda mig. Jag har alltid tackat Gud för att jag får vara på hans väg. Jag är inte blind som många ute i världen som inte vill förstå ting som har med Gud att göra.

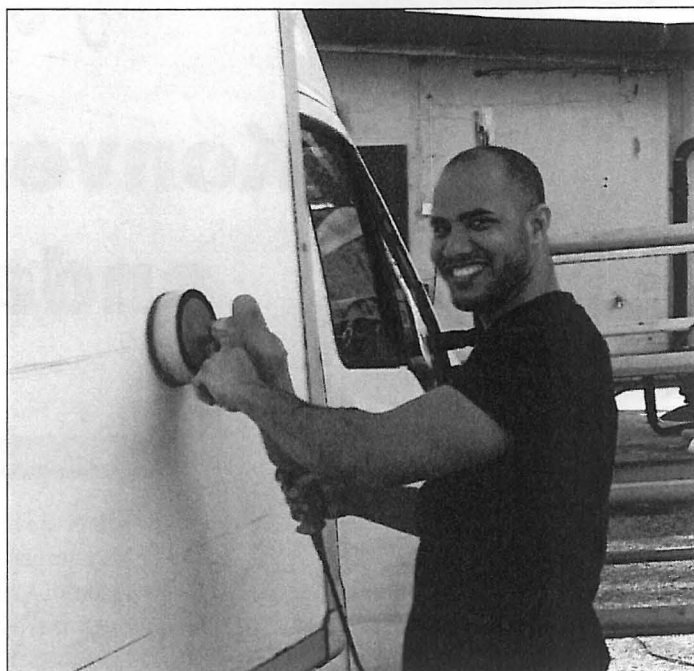
Många församlingar under- visar om att man måste göra en massa saker och uppfylla regler. Allt detta blir en börda. På det sättet kan man inte gå framåt i tron, man stagnerar. Om då tingen i världen drar, så undrar man om det är lönt att fortsätta att gå i kyrkan. Har mitt kristna liv något värde alls? Ja, så kände jag. Men jag bad hela tiden till Gud att han skulle leda mig och Gud svarade på den bönen.

Under den här tiden av för- virring såg jag en dag några svenskar. Då visste jag inte att de var svenskar, jag trodde att de var mormoner. Men så talade man om för mig att de inte var mormoner från USA, men svenskar som arbetade i en församling. De gjorde starkt intryck på mig. Jag besökte deras församling. De hade börjat en verksamhet i

Palavé, och jag tog reda på vil- ka mötestider de hade. Första gången jag kom till ett möte, var ett evangelisationsmöte i Cañadan, dalgången där en del av syskonen i Las Palmas bor. Jag tyckte om mötet, och fortsatte besöka mötena hos Comunidad Maranata. Och sen har jag blivit kvar.

Du fortsatte gå på möten – men det fick konsekvenser med ytterligare steg. Till exempel dop?

-Javisst. Jag började lyssna till budskapet, speciellt om att Jesus har frigjort dig, att Jesus är mer än nog. Du ska bara tro på Jesus. Det gav mig ett nytt ljus, som började fylla mig. Det är inte genom min egen styrka, det är inte genom vad jag kan göra jag kommer hem, utan genom att tro på Jesus. Då gör Gud resten. Gud hjälper dig. När man bara går och tänker att jag måste göra, och jag måste göra och måste bära alla mina bördor med egen kraft – då är det omöjligt. Jag blev fylld av detta frigö- rande budskap, och den helige Ande började arbeta med mig.

Med liv och lust tar Sean sig an olika arbetsuppgifter.

Något som gjorde intryck på mig var också att det här var en församling som man inte bara besökte för att sätta sig och lyssna. Här fick man också arbeta med sina händer för Herren. Att tala, tala och tala är inte tillräckligt. Man måste arbeta, leva ut vad man upplevt, leva ut evangelium. Det tyckte jag mycket om.

Så började livet få nytt inne- håll och mera mening. Man förstår vilka människor som behöver en. Jag är beroende av Jesus. Det finns människor du inte känner, men som är beroende av dig. Jesus är käl- lan, men frukterna du får från Jesus kan andra få genom dig. Det var något som verkligen tillfredsställde mig.

Jag var som liten "döpt" i katolska kyrkan innan jag alls var medveten. Man skvätte litet vatten på mitt huvud. När jag kom till adventisterna vid tolv års ålder, så döptes jag också där. Men när jag kom till Comunidad Maranata, började jag förstå meningen med det Jesus sa: "Den som tror på mig och bliver döpt, ska bli frälst. Innan dess hade jag inte förstått det stora offer Jesus gjorde för oss. Jag för- stod inte varför han måste dö för oss. Och då jag fick klarhet

i detta, kom jag till slutsatsen att jag måste döpa mig, och så döptes jag till Kristus för att växa i honom.

Du döptes i Comunidad Maranata – du vet ju vad Maranata betyder. Jag har noterat att du ofta talar om Jesu snara tillkommelse. Det har tydligen blivit ett budskap som är väldigt viktigt för dig?

-Ja. Bibeln talar klart om detta. Jesus var här på jorden, och han ska komma tillbaka. Alla Guds löften är trofasta och sanna. Bibeln säger också att Jesus dröjer för att han vill att många ska bli frälsta. Detta budskap om frälsningen måste predikas. Det måste komma fram i ljuset och förkunnas för alla att Jesus kommer. Då kan kanske många bli frälsta genom detta.

När du tagit detta steg att låta döpa dig i Comunidad Maranata, så flyttade du snart in i storfamiljsge- menskapen för att arbeta tillsammans med dem?

-Javisst. När jag började för- stå vad evangelium innebär, började jag automatiskt känna att jag inte kunde leva för mig

forts sid 6

För Veronica är sambandet mellan det praktiska arbetet i försam- lingen och missionsuppdraget väldigt påtagligt.

MIDNATTSROPET

ANSVARIG UTGIVARE
Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se

CHEFREDAKTÖR
Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

REDAKTION
Ulla Näsholm ulla.nasholm@midnattsropet.se
Emanuel Johansson emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:
www.midnattsropet.se
 E-post:
info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och
 litteraturmissionen, Pg 495 46
 24-5, Bällsta Mediacenter.

Meddelande om adress-
 ändring sker skriftligt till
 tidningen.

TRYCK
BMC Tryck & Förlag,
 Bromma 2012

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET
 För tillstånd att använda ma-
 terial, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:
 Bällstavägen 100, Bromma
 Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål
 på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se
 E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska Rep.
 Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:
www.ballstamediacenter.se
 E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
 Box 20134, 161 02 Bromma
 Telefon: 08-98 56 83
 Telefax: 08-98 21 39

Konventikelplakatets anda lever vidare

Text: **Berno Vidén**

I DN-debatt ondgör sig Vänsterpartiets fd riksdagsledamot Margó Ingvardsson, över att barn under 12 år beivrar religiösa aktiviteter, för att i nästa andetag bunta ihop alla kristna och dra varnande paralleller med spritorgier, sexuella handlingar och vidskepliga ritualer. Margó Ingvardssons lösning: *Barn upp till tolv års ålder bör "fridlysas" från religiös utövning i såväl samfund som friskolor.* Utlösande orsak till Ingvardssons utspel är ett extremt fall i Borås där en familj åtalats för att ha begått övergrepp på sina barn i form av djävulsutdrivning. Därför skriver Margó att alla barn bör befrias från religiösa aktiviteter.

Ingvardssons krav i äkta gammelmunnistisk anda för tankarna till 60-talets början då Socialstyrelsen gav rekommendationer till landets barnavårdsnämnder med uppmaningen att verka för att barn under 16 år skulle hållas borta från väckelsemöten. I en riksomfattande aktion mot kristna sammankomster skrev man då följande:

- Socialstyrelsen delar helt Medicinalstyrelsens uppfattning om vikten av att barn ej onödigtvis utsättes för risk att bli psykiskt skadade. Därför är det också enligt styrelsens mening olämpligt, att barn beivrar maranatarörelsens och andra liknande rörelsers möten.

Barnavårdsnämnderna uppmanas att, i den mån dylika möten förekommer i kommunerna, genom upplysningsverksamhet och vädjanden till allmänheten verka för att barn under 16 år hålls borta från mötena.

- - - Skulle, trots barnavårdsnämndens upplysningar och vädjanden, barn medtagas till mötena, bör barnavårdsnämnden följa dessa barn med uppmärksamhet. - - -

Samma kränkande resonemang för Stockholms skolborgarråd, folkpartisten Lotta Edholm, då hon debatterar skolpolitik. Helt lögnaktigt och mot bättre vetande skriver skolborgarrådet i Aftonbladet debatt att det finns föräldrar som av religiösa skäl håller sina barn borta från skolundervisning, för att

i nästa andetag jämföra dessa föräldrar med barnamördare: *Nyligen kritiserades skolan och socialtjänsten i Sigtuna för att de inte reagerade snabbt nog när två barn hölls hemma från skolan. Barnen mördades sedan av sin mamma.*

Att koppla ihop den tragiska händelsen i Sigtuna med föräldrar som hemundervisar är absurt. Skolborgarrådet nämner inte med ett ord i sin fördömande artikel att de familjer hon här smutskastar, sedan många år genom hemundervisning ger sina barn en fullgod undervisning, helt i enlighet med Europakonventionen och FN:s stadgar om mänskliga rättigheter. Undervisningsformen är framgångsrik, internationellt beprövad och effektiv, både när det gäller lärande och för en god social utveckling. Skolborgarrådet däremot, kräver en skärpning i sociallagstiftningen, så att sociala myndigheter ges mandat att omhänderta dessa föräldrars barn.

Parollen "Barnens bästa" används flitigt av våra makthavare och opinionbildare i ett sammanhang där barnen som politiska brickor spelas ut mot sina egna föräldrar: Staten vet bäst! Eller som Margó Ingvardsson avslöjande uttrycker sig: *"Föräldrarna disponerar barnen på fritiden."* Som om barnen vore en statlig egendom.

Som reaktion på Socialstyrelsens agerande på 60-talet skrev Arne Imsen: *Konventikelplakatets skapare har här fått värdiga efterträdare - - - Skrivelsen ger ett beklämmande intryck av okunnighet och om en långt driven ovilja mot all kristen verksamhet med väckelsekaraktär.* Vi konstaterar: Konventikelplakatets anda lever vidare!

Dock kan samhället aldrig ersätta föräldrarna när det handlar om att se till barnens bästa. Något av det mest hälsosamma som finns för ett barn att få med sig som barlast i livet är att få lära känna Jesus. Han är nämligen barnens bästa vän - och en barnens rättighet. Jesus sa: Låt barnen komma till mig och hindra dem inte.

Ledarartikel av Arne Imsen
publicerad i MR nr 20 1969

Attack *eller* försvar

Varför är så många kristna be-
kännare totalt likgiltiga och
tafatta inför den andliga nöd,
som blir alltmer markant i vår
tid?

Varför nöjer sig så många med den pas-
siva åskådarens roll inför den uppmarsch
av demoniska världsmakter, vilka ändock
de flesta medger håller på att få ett allt
djupare grepp i folksjälén?

Varför har materialismen lyckats pas-
sivisera så många väckelsekristna bar-
rikadkämpar och deformera deras profil
till oigenkännlighet?

Varför har egoismen lyckats demo-
ralisera så många kristna dithän att de
medvetet, för att behålla och förbättra
sin materiella standard, stjäla tid, kraft och
medel från Guds verk?

Varför är det så litet allvar och så
många teatraliska glädjeyttringar bland
de kristna?

Varför har nöjes- och underhållnings-
momenten ett så dominerande inflytande
i den kristna förkunnelsen och gemen-
skapen?

Varför måste mötes- och församlingsliv
oupphörligt frossa i själiska effekter?

Varför måste Ordets predikan och sann
tillbedjan ständigt begränsas för att så
mycket större utrymme kan ges åt religi-
öst artisteri och modern idolkult?

Varför har bönemötet så liten drag-
ningskraft på människor, som annars
i olika högtidliga sammanhang påstår
sig vänta både en folkväckelse och Jesu
tillkommelse?

Det är verkligen vemodigt och bekläm-
mande att den kristna verksamheten en-
gagerats i så många periferiska uppgifter.
Det är bara att konstatera, att de kristna
församlingarna är på glid bort från sin
centrala uppgift såsom förmedlare och
förvaltare av Guds nåds evangelium.

Det sjungs och predikas förmodligen lika
mycket och helt säkert modernare än förr
i offentliga och enskilda sammankomster
i massmedia, kyrkor och kapell. Ivriga
försök görs att ta upp tidens problema-
tik i något som betraktas såsom socialt
medveten förkunnelse. Ibland verkar det
nästan som om religiösa pratmakare vill
slå mynt av den osäkerhet och otrygghet
den största delen av mänskligheten i
ångest måste uppleva såsom tillvarons
mäktigaste förtryckare. De drar sig inte
för att förfalska Guds ord och låta det,
i strid med dess ande och lära om de
yttersta tingen, bilda grunden för en
världslig framtids- och kulturoptimism.
All denna kvasireligiositet i västerländsk
lyxförpackning är trots sitt krystade
jämmer över de fattigas armod falsk
varudeklaration och mynnar i den pro-
fanhumanism, vars främsta kännetecken
är gudsförnekelse. Den enda lösningen
på mänsklighetens gigantiska problem är
att vi får Jesus tillbaka, och Hans tillkom-
melse kan vi på det ena eller det andra
sättet fördröja eller påskynda.

Det verkar som om miljön fost-
rar fram kristna utan vision,
utan tro och utan andlig kraft.
De är vapenlösa och desorien-
terade, och eftersom de är hjälplöst okun-
niga om på vilket plan mänsklighetens
verkliga fiender opererar, bekämpar de
oftast symptom och attityder. De ser och
förstår icke, att de yttre förhållandena har
ett inre andligt orsakssammanhang. De
verkar närmast skrämde av den klart bib-
liska tidsanalys, som entydigt förklarar
utvecklingen såsom det synliga resultatet
av osynliga andemakters intensifierade
strid om människosjälén.

Kristna programmakare agiterar med
moderna reklammetoder för de kristna

idealen, och det propageras från alla
predikstolar för kristna normer i sam-
hällslivet. Men budskapet har förlorat
udd och färg sedan teologerna förlade
helvetet till Biafra och Vietnam och gav
kyrkorna ett inomvärldsligt paradiset att
kämpa för. Numera bör man inte sjunga
så mycket om gator av guld, ty då är man
enligt denna moderna "tolkning" av det
kristna budskapet för världsfrånvänd
och därmed oförmögen att vara kärleks-
full och medmänsklig. Pilgrims- och
främlingsskapskänslan bör tonas ned
och svalget mellan Guds församling och
världen överbryggas.

Man har all anledning att
undra, vem det är som har
gett den nya kristendomens
ambassadörer helt nya full-
makter med order att kasta sig in i en
diplomatisk verksamhet, som är ett up-
penbart förräderi mot konungen. Denna
fraternisering med världens makter kan
avslöjas och bekämpas uteslutande med
Andens uppenbarelse och profetisk
myndighet.

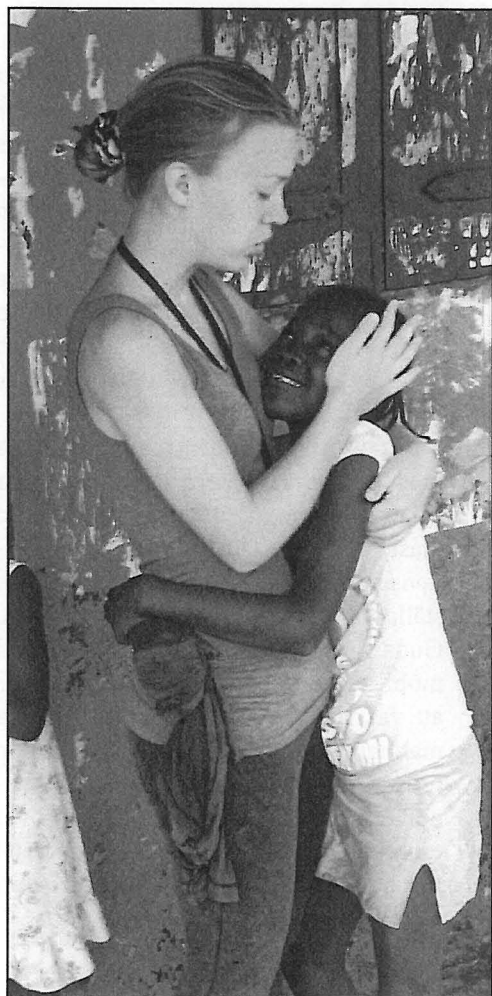
I kris- och krigstider måste alla lojala
medborgare acceptera inskränkningar
i den personliga friheten. Livsföringen
måste anpassas, all lyx- och överflöds-
konsumtion elimineras så en armé kan
ställas på fötter och försörjas vid fronten.
Guds rike mönstras nu på allvar. Full
mobilisering är anbefalld. Det är dags
att vakna upp ur materialismens ljuva
maklighet, bereda sig på försakelse, gå in
i rustningskammaren och dra vapenrust-
ningen på, innan infernot bryter loss över
en olycklig mänsklighet, som förkastat
Jesus som Messias och gjort antikrist till
enväldshärskare. ■

- När människorna inte...

forts från sid 3

själv längre. I Maranataförsamlingen finns möjlighet att vara med och arbeta för Herren. Exempelvis så har man missionärer i Dominikanska republiken där man förmedlar humanitär hjälp i både Dominikanska republiken och Haiti. Det är ett sätt att praktiskt leva ut evangelium. Jag är helt övertygad om att vi kristna måste så ut – inte för att skörda här på jorden, men för att skörda i himmelriket. Eftersom Jesus kommer snart måste vi också skynda oss och arbeta för honom. Vi har ingen framtid här på jorden. Vi har vår framtid i himlen. När jag började förstå detta, fick också jag möjlighet att bli en missionär i Comunidad Maranata!

Det har ju hänt något mer

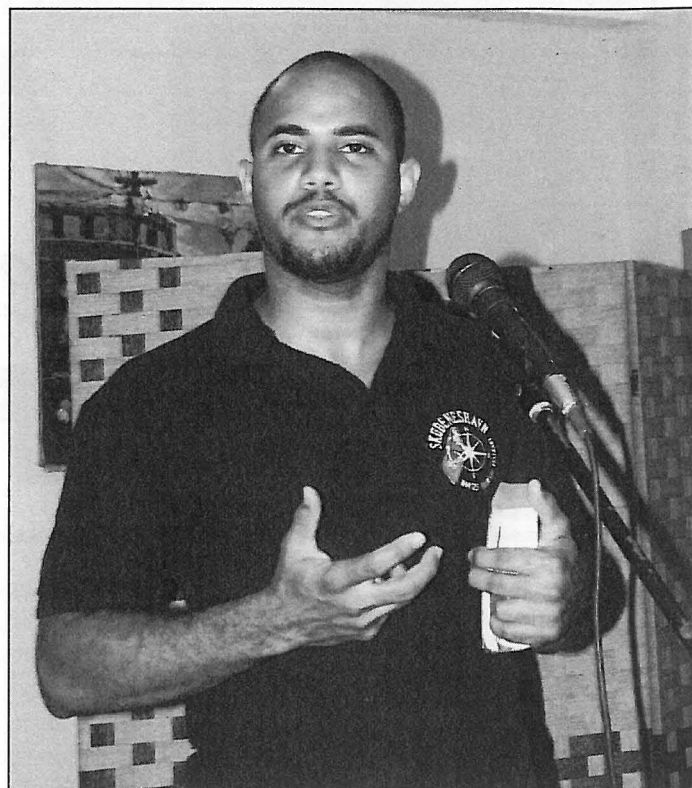

– du blev kär i Veronica, och hon i dig. Och när du fick komma hit till Sverige, inbjuden som en arbetare i församlingen, så fick vi ordna bröllop för er här i Sverige.

–Ja, det var verkligen en Guds välsignelse. Jag har alltid förstått att Gud har lett detta. Vi lärde känna varandra, vi har gift oss och nu arbetar vi tillsammans i samma mission. Jag tror att det är en del av Guds plan.

Det har vi märkt både här i Sverige och i Dominikanska republiken att ni har ett ämbete tillsammans. Hur var det att komma till Sverige, ett land som är så annorlunda mot ditt hemland?

–Det var en mycket fin erfarenhet. Jag har aldrig besökt något annat land förut. Det var väldigt annorlunda, men jag tyckte mycket om att få göra denna erfarenhet att få åka till andra länder. Sverige är ett bra land. Människorna här är mera slutna och allvarliga och tysta. I mitt land pratar man med alla, folk hälsar på en osv. I mitt land är människorna så uttrycksfulla. Här är man litet mer reservera-

Från ett möte i Palavé, Santo Domingo. Sean har en gåva att på ett enkelt sätt förmedla evangeliets budskap.

de. Men i grunden är människor fina. Och Sverige är ju ett väldigt tryggt land, väl organiserat.

Hur känns det nu att återvända till Dominikanska republiken?

–Det känns bra. Jag kommer ju hem! Här är det litet kallt! Men i församlingen här i Stockholm är jag också hemma. Vi är ju syskon som tycker om varandra och delar vardagen. Jag känner mig verkligen hemma. Ibland har jag nästan glömt att jag är i ett främmande land, men när jag kommer ut på gatan, erinrar jag mig att jag faktiskt är i Sverige!

Nu vill jag ställa några frågor till Veronica. Du har ju levt en stor del av ditt liv i Dominikanska republiken. Hur gammal var

du när ni åkte till Santo Domingo?

–Jag kommer inte ihåg riktigt. Jag var väl fyra-fem år. Sedan var jag tillsammans med familjen i Dominikanska republiken och vi åkte hem till Sverige och tillbaka några gånger.

Tyckte du om att leva på det sättet, eller kände du dig som en främling var du än var?

–I början var det naturligtvis litet svårt att vänja sig vid alla dessa saker, men som barn vänjer man sig fort. Jag lärde mig snabbt att tala språket. Jag fick många vänner bland barnen där. Det har varit en god erfarenhet i mitt liv. Nu har jag två länder som mitt hemland. Två hem som är mitt hem.

Blir du inte konfunderad över att känna det så?

–Det kan vara litet svårt, för jag vet inte riktigt var jag vill vara – jag vill ju vara på båda ställena! När jag är här, längtar jag dit och när jag är där längtar jag hit!

Veronica har betytt mycket under stor del av Jessicas uppväxt. Från ett liv i total misär har engagemanget för Jessica lett till upprättelse och helande för hennes familj.

Var du inte tvungen göra ett val när du växt upp och välja om du ville åka med föräldrarna till missionsfältet?

-Ja, när jag var kanske sexton, skulle mina föräldrar återvända till Santo Domingo. Då beslöt jag att stanna kvar hemma i församlingen och hjälpa till med arbetet här. Vi arbetar ju tillsammans med hotellet och våra gemensamma dagliga sysslor. Men när jag varit en tid hemma, ville jag åka tillbaka till Santo Domingo.

Gick du igenom en kris innan du fattade det beslutet? Du var ju tvungen att besluta om du ville gå in i uppgiften som missionär?

-Ja, för egentligen hade det ju alltid varit som ett äventyr att åka ut. Men att vara lång tid på missionsfältet är inte alltid ett lätt liv. Särskilt som utlänning. Men det var så att vi började arbeta med barn. Jag var nitton år då. Vi hade börjat på en ny plats, Palavé, där det bor mycket haitier, många fattiga. Vi lade märke till att där fanns många barn som inte studerade. Då beslöt vi oss att ta hand om dem och börja alfabetisera där. Jag tror det var just detta som gjorde att jag beslutade mig för att stanna där och hjälpa till.

Det du såg där innebar alltså en kallelse för dig?

-Ja, för jag såg ju hur mycket det betydde för barnen att få den hjälpen. Det blev ett totalt förvandlat liv för dem. Jag har nu hjälpt till i detta arbete i nio år. Det har varit mycket intressant.

Ni har säkert en vision för framtiden. Ni ska återvända till Santo Domingo nu. Ni har växt med ansvaret i församlingen, och har ett ledande ansvar där. Många syskon väntar er där, ni

känner ju många.

Veronica:

-Ja, vi har många olika planer. Till exempel har vi talat om att gå ut mera och evangelisera på gatorna, för det är många människor som inte känner sig vördiga att gå in i en församlingslokal. Det är ju ett religiöst land och det finns många katolska traditioner och andra religiösa föreställningar. Kvinnor som har långbyxor eller örhängen

Det finns mycket att göra.

Sean:

-Vi arbetar också med en tidning på spanska, vi har gett ut en, och vill nu ge ut andra numret. Pris ske Gud så har vi fått möjlighet att sända i en kristen, mycket välkänd radiostation, en kvart i veckan. Vi sänder också femton minuter på spanska en gång i veckan i en kristen radiostation på Long Island utanför New York. Vi får utnyttja teknikens

bibelcitats som hälsning till våra läsare. Kanske en hälsning till någon modfärd, någon som inte känner Jesus. Något som ni upplever viktigt att förmedla som missionärer.

Sean:

-Jag vill läsa ett citat från Matteus 11. För där finns ett hopp om liv från Jesus. Jesus erbjuder något här. Kanske många förkastar honom. Och när de förkastar honom, fortsätter de kanske med sitt

Sean och Veronica under ett besök i Baptiste, Haiti. Här hälsar de på handikappade Claudine.

kanske inte törs komma in i en kyrka. Ja, det finns många saker som hindrar människor. Därför vill vi gå ut på gatorna. När människorna inte kommer till oss, måste vi gå ut till dem.

-Även när det gäller arbetet i Haiti, så arbetar vi i ett samhälle som heter Baptiste. Vi planerar att åka dit. Nyligen hörde vi att koleran fortfarande breder ut sig där. Vi måste åka dit med medicin.

framgångar!

Kanske ni vill nämna något mer som är viktigt att ta med?

Sean säger med eftertryck och allvar:

-Förbli i Kristus. Det är det viktigaste. Och vara trogna till dess att han kommer. Det är kanske vår främsta målsättning för framtiden. Vara redo inför Jesu tillkommelse.

Ni kan avsluta med ett

behov att fylla det tomrum de har. Sina bördor, sina prövningar osv. Men om de lyssnar till detta löfte från Jesus, ska de uppleva att deras själar blir upplivade.

"Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar." (Matt 11:28-29)

Det här är ett löfte från Jesus

forts nästa sida

till dem som kanske känner sig modlösa, de som inte känner Jesus, de som kämpar för sig själva i sin egen kraft utan att lyckas. Här säger Jesus: Kom till mig och lär av mig, så ska ni få vila för era själar. Amen.

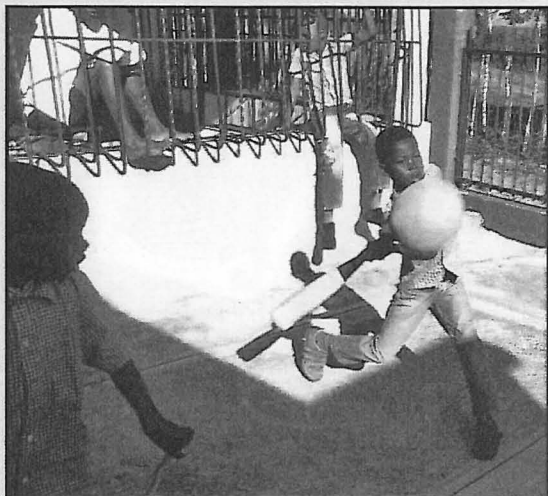
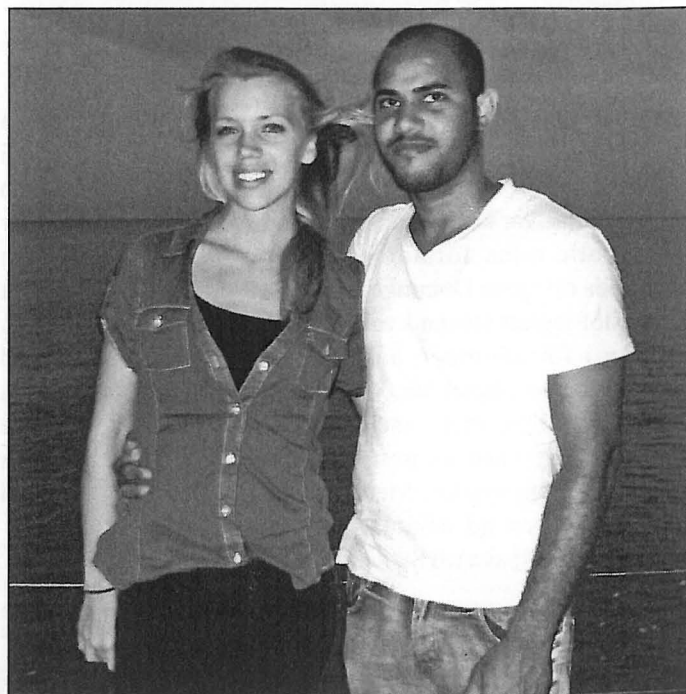
Veronica:

-Jag vill läsa ur Jakobs brev, kapitel fem:

"Vänta alltså tåligt, bröder, tills Herren kommer. Se, hur jordbrukaren tåligt väntar på jordens dyrbara skörd, tills den får höstregn och vårregn. Var också ni tåliga och styrk era hjärtan, ty Herrens ankomst är nära." (Jak 5:7-8)

Det kan vara så lätt att bli missmodig under alla svårig-

heter vi ibland går igenom i livet. Ofta hamnar vi i tvivel på Gud och på vad han har makt att göra. Vi förminskar Honom och alltför ofta vacklar vi, precis som Israels folk i öknen, trots att Gud hade hjälpt dem ur stora kriser, gång på gång. Gud har lovat oss landet, och vad som än händer – om vi står fasta – så kommer han att ge oss det. Gud har gett oss löften, och trösten är vissheten om att han alltid håller dem. De här verserna ger mig styrka. Vi måste ha tålmod, precis som jordbrukaren, genom allt, och vänta tåligt på Jesu tillkomme. ■

Skolbarnen i Palavé får snart sommarlov

I haitiskt präglade Batey Palavé går läsåret mot sitt slut och barnen får sommarlov, något som inte är en självklarhet i ett land där många barn aldrig får förmånen att studera. Under åtta läsår har Comunidad Maranata tagit emot många barn i Palavé och gett dem grundläggande undervisning och på det sättet ges de större möjlighet att få leva ett mer drägligt liv när de växer upp. Fattigdomen är svår hos de familjer missionen söker upp för att hjälpa. Nu ser vi fram emot ännu en ny elevgrupp nästa läsår.

Loppis för Haiti

Under hela våren och sommaren är du välkommen att besöka Loppis för Haiti på Bällsta. Alla intäkter går oavkortat till barnen i bergsbyarna Mont-Leon och Belle-Terre i östra Haiti. Tack vare alla gåvogivare har församlingen under det här läsåret kunnat hjälpa 564 elever med skolgång. Nu samlar vi in medel för läsåret 2012/2013 med målet att ännu fler behövande barn ska få sin skolgång betald.

Adress: Bällstavägen 100, Bromma

Info: www.haiti.do

Stöd missionen i Dominikanska republiken och Haiti
PG 44 10 05 - 6

Föräldrarätten vägde tungt vid Sveriges EU-inträde 1995

- eller var det ett spel för gallerierna?

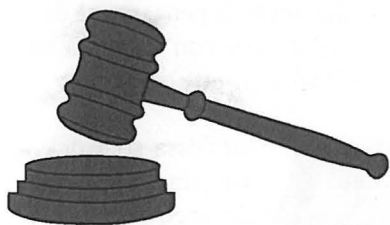

Text: Emanuel Johansson

För 35 år sedan beslutade ett antal familjer i Maranataförsamlingen att ta sina barn ur den då statliga skolan för att hemundervisa sina barn. Med stöd i skollagens 35 § började man undervisa barnen hemma. Nu har skollagen med paragraf 35 för länge sedan lagts på arkivhyllan och mycket har hänt.

I skollagen från 1985 fanns också ett starkt stöd för hemundervisning. Det hette att det *skall medges* rätt att fullgöra skolplikten på annat sätt. Det vill säga att hemundervisa.

I mitten av 90-talet skulle Sverige inträda i EU. En anpassning som Sverige behövde göra var att inkorporera Europakonventionen i Svensk lag. Man tog då också bort en tidigare reservation

Vilka lagar ska följas, och vem ska lagen skyddas?

mot andra meningarna i tilläggsprotokollet artikel 2 i Europakonventionen. Detta genomfördes med regeringens proposition 93/94-117 där man menade att rättigheterna uttryckta i konventionen bland annat togs till vara i och med möjligheten för föräldrar att hemundervisa.

Sverige fick alltså ett dokument som stod över den nationella lagstiftningen. Europakonventionen första tilläggsprotokollet - artikel 2 uttrycker:

- Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövandet av den verksamhet

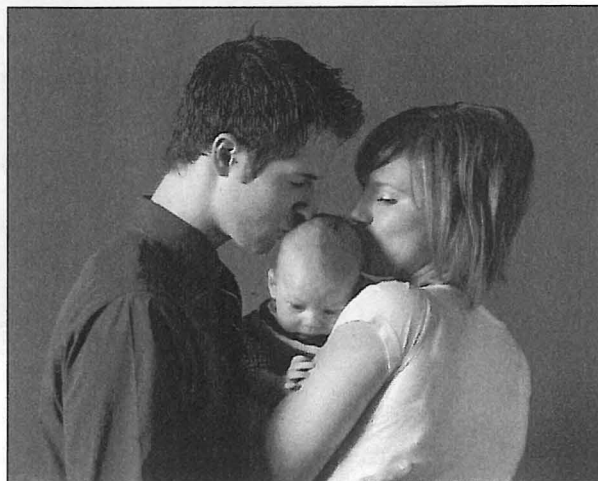
staten kan påta sig i fråga om uppfostran och undervisning skall staten respektera föräldrars rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

Men 2010 förändrades situationen igen. Talmanen i riksdagen svingade träklubban mot talarstolen för en helt ny skollag. I resultatpolitisk iver drevs lagen igenom trots massiv kritik från många remissinstanser både internationellt och nationellt. En viktig remissinstans är Lagrådet, som i Sverige är satt att granska lagförslag och bland annat se om de kan strida mot rättigheter i EU, men också kritiken därifrån lämnades utan hänsyn.

Det klubbades en lag i konflikt med EU-rätten då den med sitt krav på "synnerliga skäl" tydligt begränsar föräldrars möjlighet att hemundervisa. Att samtidigt innehållet i Europakonventionen ytterligare blev bekräftat i och med att från december 2009 EU-stadgan om de grundläggande rättigheterna trädde i kraft gör saken än mer paradoxal.

Vilken lag ska följas, och vilka intressen ska lagen skyddas?

De som i de enskilda hemundervisningsfrågorna fattar besluten är kommunerna. I Stockholms kommun är det utbildningsnämnden med skolborgarrådet Lotta Edholm som ordförande. Lotta Edholm har många gånger klargjort sin totalt avvisande hållning mot hemundervisning. Och de kategoriska avslagen i hemundervisningsfrågor och förföljelseliknande försök att vid vite ålägga föräldrar att skicka sina barn till

Det blir trängre för dem som hävdar att barnen är föräldrarnas ansvar och inte statens egendom.

den kommunala skolan ger farhågor om att det är den politiska inriktningen som direkt styr besluten. Var är föräldrarätten när nämndens ordförande först skriver en debattartikel där hemundervisande föräldrar jämförs med psyksjuka barnamördare, för att sedan fatta avgörande beslut i hemundervisningsärenden.

Det blir trängre och trängre för dem som hävdar att barnen är föräldrarnas ansvar och inte statens egendom.

Men fortfarande finns de som kämpar för att få hemundervisa sina barn. Familjer som gör mer än de flesta för att säkerställa att barnen får sin rätt till undervisning tillgodosedd men blir kränkta, ekonomiskt utpressade och jagade ut ur landet av ett samhälle som skamlöst bryter mot föräldrarätten.

Föräldrarätten är inte bara en rätt formulerad i lagar och förordningar. Familjen är instiftad av Gud och föräldrars ansvar för sina barn är i enlighet med Guds plan och tanke för människan. Det allvarliga med situationen i vårt land är därför inte bara brottet mot Europakonventionen, men i ett vidare perspektiv, upprорот mot det som Gud själv förordnat. ■

Medan

Det är en längtan som varje troende har, att Herren ska komma tillbaka, att vi får möta honom mot ansikte och alltid vara hos honom.

Bibelstudium av Michael Dakwar

Jag tror att ett av de mest använda orden av lärjungarna, var ordet Maranata, som betyder ”Kom Herre Jesus”. De väntade på Herrens tillkommelse, och jag vet att vi i denna församling också har denna önskan att vänta på Herrens tillkommelse. Det är en längtan som varje sann troende har, att Herren ska komma tillbaka, att vi får möta honom ansikte mot ansikte och alltid vara hos honom.

Då måste vi ställa oss frågan vad vi ska göra tills han kommer tillbaka. Har Skriften upplysningar om vad vi bör göra medan vi väntar på att han kommer? Har Herren själv gett oss någon anvisning om vad vi bör göra tills han kommer? Jag tror att vi fyra eller fem gånger i Skriften möter frasen ”tills jag kommer”. Jesus säger att man ska göra något tills han kommer tillbaka. Paulus säger också någonstans vad vi ska göra tills Jesus kommer igen. Låt oss titta på de ställen där Jesus använder dessa ord om vad vi ska göra tills han kommer, vad Jesus sade till sina lärjungar om detta. Vi ska titta på varje sammanhang, och jämföra de olika skriftorden.

Det första stället där Jesus säger ”tills jag kommer” står i Lukas 19, där Jesus i en liknelse talar om tjänare som fick pund att förvalta. Vi läser några verser från det här ganska långa sammanhanget:

–Han sade: ”En man av förnäm släkt for

till ett land långt borta för att få kungavärdighet och sedan komma tillbaka. Han kallade till sig tio av sina tjänare och gav dem tio pund och sade till dem: Gör affärer med dessa tills jag kommer tillbaka. Men hans landsmän hatade honom, och när han hade farit skickade de sändebud som skulle säga: Vi vill inte ha honom till kung över oss. Men han fick sin kungavärdighet, och när han kom tillbaka lät han kalla till sig tjänarna som hade fått pengarna. Han ville veta vad var och en hade förtjänat. Den förste kom och sade: Herre, ditt pund har gett tio pund till. Då sade kungen: Bra, du gode tjänare. Eftersom du har varit trogen i det minsta skall du härska över tio städer. Den andre kom och sade: Ditt pund har gett fem pund till. Kungen sade till honom: Du skall härska över fem städer. Därefter kom en annan tjänare och sade: Herre, se här är ditt pund. Jag har haft det förvarat i en duk av fruktan för dig, eftersom du är en sträng man som tar ut vad du inte har satt in och skördar vad du inte har sått. Hans herre sade till honom: Efter dina egna ord skall jag döma dig, du onde tjänare! Du visste att jag är en sträng man, som tar ut vad jag inte har satt in och skördar vad jag inte har sått. Varför satte du inte in mina pengar i en bank, så att jag kunde få ut dem med ränta när jag kom tillbaka? Och till dem som stod bredvid sade han: Ta ifrån honom hans pund och ge det åt den som har tio pund. De sade: Herre, han har redan tio pund. Ja, jag säger er: Var och en som har skall få, men den som inget har, från honom skall tas också det han har. Men dessa mina fiender

som inte ville ha mig till kung över sig, för hit dem och hugg ner dem inför mina ögon.” (Luk 19:12-27)

I den här liknelsen talar Jesus om en Herre som ger sina tjänare några pund att förvalta, och förmaningen att förvalta dem tills han kom tillbaka. Han har alltså gett dem något, och förväntar att de ska använda det de fått. Här talar han om att de ska göra affärer med punden, tills han kommer tillbaka. Det innebär alltså att de skulle använda pengarna så de skulle ge en vinst, som han kunde få när han kom tillbaka.

Alla dessa som fick något från sin Herre, gjorde affär med pengarna. Och alla gjorde vinst, utom en person. Han var så rädd att han skulle förlora och inte få någon avkastning från pundet han fått av sin Herre, så han gick bort och gömde pundet. När Herren kom tillbaka, fick han av varje tjänare den vinst de gjort. Men när han kom till tjänaren som inte gjort något med det pund han fått, så sa denne tjänare till sin herre: –Här är nu pundet jag lagt undan åt dig. Jag lade undan det, därför att jag är rädd för dig. Jag vet att du är en mycket sträng och fordrande Herre. Om jag gör något fel, så straffar du mig för det. Jag vet att du vill skörda där du inte har sått och få lön för det du inte lagt ut.

vi väntar

je sann
a komma
nom ansikte
hos honom

Då sa hans herre: -Jag ska döma dig efter dina egna ord. Då är frågan: var det så att tjänarens Herre straffade honom för att han inte gjort något med sitt pund? Eller blev han dömd för att han hade fel uppfattning om sin Herre? Om du läser noga och jämför skrift med skrift, kommer du att se att han inte blev straffad för att han underlåtit göra något med sitt pund, men hans Herre straffade honom därför att han hade fel uppfattning om sin egen Herre. Han visste inte att hans Herre var mycket nådig och barmhärtig, och att han förstod om tjänaren inte kunnat göra något med sitt pund. Nej, han uppfattade sin Herre som en mycket hård person, och trodde att vad han än gjorde, skulle hans Herre straffa honom för det. Jag tror att det var därför han blev straffad, och inte för att han misslyckades skaffa förtjänst på pundet.

Otvivelaktigt handlar den här liknelsen om Herren Jesus Kristus. Han har gett var och en av sina lärjungar en gåva. En del har fler gåvor än andra. Och han förväntar av sina lärjungar att de ska använda sina gåvor och försöka få vinning av dem. Var och en av oss vet av erfarenhet att vi inte alltid kan skaffa vinning av de gåvor Gud gett oss. En del människor försöker, men får ingen frukt från försöken. Kommer Herren Jesus att straffa dem för det? Det tror jag inte. Det skulle säga emot Guds egen karaktär. Det är inte vi som ska

skörda. Vi kan inte få säden och frukten att växa. Paulus säger i brevet till Korinthiserna att en del sår utsädet, andra vattnar, men det är Gud som ger växten. Det är inte vi som ser till att det blir frukt. Därför kommer Gud inte att straffa någon för att han inte burit frukt, straffet kommer när vi har fel uppfattning om Jesus. När du har en uppfattning som går rakt emot Guds karaktär och egenskaper. När han älskar dig, tycker du han är hård emot dig. När han är nådig och barmhärtig, så tror du att han slår och straffar dig. Det är inte alls Guds karaktär att vara sådan. Därför är det så viktigt att vi har rätt uppfattning om vår Herre.

När vi känner till sanningen om vem han verkligen är, så kommer vi också att vara mycket friare i vår vandring med honom. Jesus sa att ni ska känna sanningen, och sanningen ska göra er fria. Det finns många människor i denna värld som är så upptagna med att göra saker hela tiden. Man vill behaga Gud med att göra en massa ting. Men om vi går till bergspredikan, och läser de elva första verserna där Jesus talar om vilka som är saliga människor, så talar han inte om människor som gör, men om människor som är. Det handlar om att vara i Jesus. Det är han som lever i oss som kan göra

något i oss. Det är inte vi som gör, men han. Och om vi vet det, så kan han göra med oss vad han vill. Vi behöver inte främst tänka vad kan jag göra, men vad kan jag vara. Hur kan jag vara mer till Guds förfogande, så han kan göra ting genom mig? Det kan ibland betyda att jag gör ingenting, men sitter och väntar på Herren, så att han kan fylla mig och förbereda mig för vad han vill att jag ska göra.

För att gå tillbaka till vårt ämne, säger Jesus: Gör detta till dess att jag kommer. Denna liknelse som är nämnd i Luk 19, är samma liknelse som är återgiven i Matt 25. När vi därför läser liknelsen i Matt 25 i sitt sammanhang, kan vi förstå litet mer vad Jesus förväntar sig av de gåvor han lagt ner i oss. Många gånger har vi för oss att det Jesus gett oss ska brukas där det kan se stort ut. Att vi kan demonstrera vilka gåvor vi har, så människor blir imponerade och vi får bli stolta över oss själva. Men Gud ger oss gåvor inte för att vi ska bli stolta och uppblåsta, utan han ger oss hellre gåvor så att vi kan hjälpa och uppbygga varandra i tron. Det förstår vi av sammanhanget i Matt 25. Där kommer Jesus med samma liknelse om punden, men han fortsätter här direkt med ett annat påstående. Vi kan inte säga att det är en annan liknelse, men Jesus säger här:

-När Människosonen kommer i sin härlig-

het och alla änglar med honom, då skall han sätta sig på sin härlighets tron. Och alla folk skall samlas inför honom, och han skall skilja dem från varandra, som en herde skiljer fåren från getterna. (Matt 25:31-32)

Helt klart är det inte en liknelse, utan Jesus talar här om vad som ska hända då han kommer tillbaka. Och det står om vilken lön de ska få som står på hans högra sida. Och vi läser längre fram:

-Kom, ni min Faders välsignade, och ta i besittning det rike som stått färdigt åt er från världens begynnelse. (v. 34)

Han säger också varför de ska få ärva riket som var förberett för dem. Vi läser nästa vers:

-Ty jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig. Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni besökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig.

Lägg märke till vad Jesus säger här. Han säger till de får som han ska ge lönen: Ni har gjort något som gjorde att jag blev så stolt och glad över er. Och det var det här ni gjorde med de gåvor jag gav er. Ni

för dig, Jesus? När var du i fängelse, när var du hungrig och naken och vi hjälpte dig? Då säger Jesus till dem:

-Allt vad ni har gjort för en av dessa minsta bröder, det har ni gjort mot mig. (v. 40)

Alltså; hur du förhåller dig och vad du gör för bröder och systrar som har behov, det gör du för Herren.

Vad du än gör för människor som är enkla i världens ögon, speciellt när du vet att de är dina bröder och systrar i Herren, är det samma som att göra det för Herren Jesus själv. Därför blir jag så glad när jag får rapporter om vad våra syskon på missionsfälten gör för behovets barn i Santo Domingo och Haiti. De hjälper fattiga syskon som behöver hjälp. De är våra bröder och systrar som behöver hjälp. Kanske de är sjuka, en del är i fängelse. En del har inget att äta, inget att kläda sig med. Om vi, som är deras bröder och systrar inte bryr oss om dem – vem ska då bry sig om dem?

Gud gav oss inte gåvor för att vi skulle skryta med dem och göra oss märkvärdiga. Han gav oss dem för att vi skulle använda dem till hjälp för andra, speciellt våra svaga bröder och systrar.

har visat barmhärtighet och kärlek och medlidande. Ni hjälpte främlingar och gjorde något som verkligen glädde mitt hjärta med era gåvor. Kanske vi gör så, och tänker det är väldigt enkla saker som vem som helst kan göra. Vi behöver inga speciella gåvor för att göra detta. Och därför var de här fåren på hans högra sida förvånade, och frågade: Vad har vi gjort

Det här kan vara de främsta tecknen på vår andlighet. Vi får inte bara använda våra gåvor till att visa upp dem, demonstrera som på en teaterföreställning. Gud gav oss inte gåvor för att vi skulle skryta med dem och göra oss märkvärdiga. Han gav oss dem för att vi skulle använda dem till hjälp för andra, speciellt våra svaga bröder och systrar. Därför säger han till

dem som inte har handlat så att de ska kastas i det brinnande Gehenna. Och märk väl att han säger detta till människor som kallar honom Herre. Han säger det till människor som kallar sig kristna. Inte till dem som inte kände honom. Han talade till människor som erkände Jesus som sin Herre. Därför läser vi om dem som stod på hans vänstra sida:

-Då skall de svara: Herre, när såg vi dig hungrig eller törstig eller som främling eller naken eller sjuk eller i fängelse och tjänade dig inte? (v. 44)

Dessa kan man kanske kalla köttsliga kristna, eller med andra ord kan man säga avfälliga kristna. Människor som gör saker bara för att synas. De gör saker för att förhålliga sig själva. För att dra uppmärksamhet bara till sig själva, inte till Herren. Därför trodde de att gåvorna de fått av Gud var bara för att göra stora ting. De försöker hela tiden att göra stora saker i världens ögon. Men de har försummat de små tingen som är så betydelsefulla i Herrens ögon. Och därför svarar Herren dem så här:

-Då skall han svara dem: Amen säger jag er: Allt vad ni inte har gjort för en av dessa minsta, det har ni inte heller gjort för mig. (v. 45)

Här har vi alltså en praktisk lektion som Herren ger oss, om vad vi bör göra till dess att han kommer. Det är inte bara att komma till möten i församlingen, vilket är bra. Inte bara att vara tillsammans med andra kristna, vilket också är bra. Men vi behöver göra praktiska ting som behagar Herren. Och det är ofta ting som är fördolda för andra människors ögon. Det kan vara småsaker som andra uppfattar som obetydliga struntsaker, men troligen är de viktigaste tingen i Herrens ögon. När du går och besöker en sjuk broder på sjukhuset. När du sitter vid hans bädd och försöker trösta honom. När du besöker en broder i fängelset, som kanske har det svårt, och försöker uppmuntra honom och vederkvicka honom med Guds Ord. Eller besöker syskon som är fattiga och i desperat nöd. Det är vad Johannes säger i sitt första brev: Om jag säger att jag älskar Herren och fortfarande hatar min broder som jag har sett, är jag bara en hycklare. Om jag inte kan älska min bror som jag ser med mina ögon, hur kan jag då älska Herren som jag inte kan se med mina ögon? Det här är praktiska saker för oss att lära oss och komma ihåg.

Låt oss gå till nästa ställe där Jesus säger "tills jag kommer". Det finns i Joh 21. I detta sammanhang möter Jesus sina

lärjungar vid Galileiska sjön. Där talar Jesus med Petrus, och försöker att leda honom tillbaka och ge honom upprättelse. Efter det att han talat till Petrus, läser vi:

-Sedan sade han till honom: "Följ mig!"

bara vad Herren vill att vi ska göra, men också vad han vill att andra ska göra. Jag vill vara säker på att också andra gör vad Herren vill att de ska göra. Men Herren har inte inte ålagt oss att ha ögonen på vad andra systrar och bröder gör eller inte gör.

Många missbrukar Herrens namn, och många framträder som ljusets änglar, men är djävulens tjänare. Men mitt ibland allt detta avfall, så finns en liten kvarleva som är trogen mot Herren.

Petrus vände sig om och fick se att den lärjunge som Jesus älskade följde efter. Det var han som vid måltiden hade legat vid Jesu sida och frågat: "Herre, vem är det som skall förråda dig?" När Petrus fick se honom, frågade han Jesus: "Herre, hur blir det med honom?" (Joh 21:19-21)

Här ser vi att Jesus sade åt Petrus att göra något. Han sa till honom: -Följ mig! Men Petrus var litet bekymrad över andra människor. Han ville veta vad som skulle ske och vad Jesus skulle göra med den andre lärjungen. Men Jesus svarar honom:

"Om jag vill att han skall vara kvar tills jag kommer, vad rör det dig? Följ du mig!" (v. 22)

Herren säger alltså till Petrus: -Varför bryr du dig om vad jag har för plan med andra bröder och systrar? Jag sa till dig, Petrus: Följ du mig! Jag kanske har andra planer för dem, det är en sak mellan dem och mig. Om jag vill att han ska leva kvar tills jag kommer, det har du inte med att göra. Det behöver du inte bekymra dig om. Jag tar hand om honom.

Vad Jesus faktiskt försöker lära oss här är att närhelst han ger oss en uppgift, så ska vi göra den. Vi kanske vill veta inte

Vårt ansvar inför Herren är att göra vad han vill att vi ska göra. Andra systrar och bröder är själva ansvariga inför Herren för vad han vill att de ska göra. Det är inte vi som ska döma över vad de ska göra eller inte göra. Vår Herre har olika plan för varje människa. Kanske han säger åt dig att gå och arbeta hårt ute på fältet. Åt en annan kanske han säger: Gå och sätt dig i ditt rum och bed. Kanske du sedan vill beklaga dig för Herren och fråga: -Varför har du sänt mig till att arbeta hårt ute på fältet och den där får vara hemma och ha det bra? Så där kanske vi klagar på varandra ibland. Men den domen får vi överlämna åt Herren. Han vet vad han har i beredskap för var och en av oss, och han ger var och en av oss efter vår kapacitet och möjlighet.

u ska vi gå till det tredje stället där Herren säger "tills jag kommer". Det är i 1 Kor 11. Där är det inte Herren Jesus själv som talar, men det är aposteln Paulus som säger vad vi ska göra medan vi väntar på att han ska komma.

Paulus talar om vad vi ska iaktta vid

Herrens måltid, då vi tar del i brödsbrytelsen:

-Ty så ofta ni äter detta bröd och dricker av denna bägare, förkunnar ni Herrens död till dess han kommer. (1 Kor 11:26)

Först säger Paulus att vi måste iaktta denna ordning vid brödsbrytelsen. Vi ska göra det oavbrutet tills Herren kommer. Men lägg märke till vad han säger: Att så ofta vi äter och dricker denna måltid, så förkunnar vi Herrens död. Och vi gör det till dess att han kommer. Lägg märke till att han här lägger tonvikten vid Herrens död. Här talar han inte om uppståndelsen och Herrens uppstigande till himmelen. Han betonar Herrens död. Varför gör han det? Varje troende vet att det var Herrens död som gjorde vår frälsning möjlig. Det som frälste oss var hans korsfästelse på Golgata, och att han utgjöt sitt blod för var och en av oss. Vi var alla syndare, långt borta ifrån Herren. Men Jesus Kristus dog för oss. Den rättfärdige dog för orättfärdiga så att han kunde föra oss till Gud. Vi gjorde ingenting för att förtjäna denna frälsning. Det fanns ingenting gott i oss. Vi var inte alls värdiga denna Guds frälsning. Det var endast genom Jesu död och hans utgjutna blod vi kan få ta emot frälsning. Och därför betonar Paulus här avsiktligt Jesu död, så att vi i första hand förstår att han dog för att vi var syndare. Så ska vi komma ihåg varje gång vi tar emot brödet och kalken att vi är syndare och Jesus dog för oss. Det hjälper oss att vara mer ödmjuka. Vi blir då inte arroganta och skrytsamma och tänker inte höga tankar om oss själva.

När människor samlas i församlingen för att ta emot brödsbrytelsen, så tänker de gärna att de är värdiga att delta i den här måltiden, och om någon kommer in ibland dem som man bedömer inte är värdig, så får han inte del av brödet och kalken. Vi dömer åter varandra. Vi dömer våra bröder och systrar. Om vi fortsätter läsa i det här kapitlet, så säger Paulus speciellt att människorna ska döma sig själva. Han säger inte att var och en av er ska döma sina bröder och systrar. Han säger inte: Pröva varandra, utan: Pröva då människan sig själv. För att vara säker på att du kommer inför Herren på ett värdigt sätt, så rannsaka du dina synder och låt andra ta hand om sina. Därför är det viktigt för oss att tänka på Herrens död då vi kommer tillsammans för att bryta brödet. Vi ska komma ihåg varför Jesus dog. Han dog för att vi var syndare, ovärdiga hans kärlek. Det kommer att hjälpa oss att vara ödmjuka och milda inför Herren.

Och gör att vi lättare accepterar varandra och inte dömer varandra.

Så ska vi gå till sista stället där det står "tills jag kommer". Det är i Upp 2, där Herren sänder ett brev till församlingen i Tyatira. Efter det att han sagt till dem vad han känner till om dem, och om allt detta avfall som finns i församlingen, talar han också till kvarlevan, de trogna som förblivit i församlingen. De som inte handlar som de avfälliga:

-Jag är den som rannsakar hjärtan och njurar. Och jag skall vedergälla var och en av er efter hans gärningar. Men till er andra i Tyatira, ni som inte har denna lära och inte känner Satans djupheter, som man kallar det, till er säger jag att jag inte lägger på er någon ny börda. Men håll fast vid det ni har, till dess jag kommer. (Upp 2:23-25)

Håll fast det ni har, tills jag kommer. Det står väldigt klart för oss att det är ett stort avfall i Jesu Kristi församling. Mycket förvillelse, många har avfallit från Herren, många missbrukar Herrens namn, och många framträder som ljusets änglar, men är djävulens tjänare. Men mitt ibland allt detta avfall, så finns en liten kvarleva som är trogen mot Herren. Det är några som inte böjer knä för Baal, och som inte följer Satans förvillelser. De håller troget fast vid Herrens bud. Och Herren känner var och en av oss. Han vet precis vilka som tillhör Honom och vilka som tillhör fienderna. Han är den som inte bara ser till det yttre. Han ser inte på vilka sorts ord eller vilken religion vi formar. Kanske världen runt omkring oss säger: Du är en väldigt bra och religiös människa. Andra gör många under och tecken i Herrens namn. De kanske kan förvillra många. Men Herren ser till hjärtat. Han säger: -Jag rannsakar hjärtan och njurar. Han vet vad som bor i ditt sinne och i ditt hjärta. Du kan kanske lura människor med din mun och dina gärningar. Men du kommer aldrig att kunna lura Herren, för han läser dina tankar och ser ditt hjärta, och han kommer att ge var och en efter hans gärningar. Han vet att inte alla som säger "Herre, Herre" kommer in i himmelriket. Men han vet också att det finns några trogna människor, som är redo att ge sina liv för att ära Gud. Människor som är redo att ge sina liv för

Herrens namn. Människor som inte vill följa med strömmen bara för att behaga andra. Han vet att det är en kvarleva, att det är några få som är trogna och gör allt för att behaga Herren. Till dessa få säger han: - Håll fast det du har, till dess att jag kommer. Kanske du inte kan förändra världen runt omkring dig. Kanske du inte kan förändra de tusentals församlingar i världen som missbrukar Herrens namn. Kanske du inte ens kan påverka ditt eget hem, din egen familj. Allt du kan göra, är att själv vara trogen. Och därför: Håll fast vad du har fått av Herren! Var trogen tills han kommer igen.

Må Herren hjälpa oss och bevara oss från det han varnat för i dessa texter, så vi verkligen förstår vad han vill att vi ska göra till dess att han kommer. Det gäller inte bara att tala, inte bara att betona att han kommer. Det gäller inte bara att gå igenom profetierna och vara medveten om allt som sker runt om i världen. Det viktigaste är att göra hans vilja. Och hans vilja för var och en av oss kan vara olika. Men om vi är trogna och lyder till hans namns ära, så blir han förhålligad ibland oss. Det är inte våra religiösa gudstjänster som är viktigt. I sin bergspredikan säger Jesus:

-Inte skall var och en som säger 'Herre, Herre' till mig komma in i himmelriket, utan den som gör min himmelske Faders vilja. (Matt 7:21)

Vi läser fortsättningen:

-Många skall säga till mig på den dagen: Herre, Herre, har vi inte profeterat med hjälp av ditt namn och med hjälp av ditt namn drivit ut onda andar och med hjälp av ditt namn gjort många kraftgärningar? Men då skall jag säga dem sanningen: Jag har aldrig känt er. Gå bort ifrån mig, ni laglösa! (Matt 7:22-23)

Herrens vilja för oss är att tjäna varandra. Det är inte stora, märkvärdiga religiösa ord, det som fascinerar människor, som är viktigt i hans ögon. Det är de små, enkla ting vi gör för alla våra små bröder som Herren ser till. Må Herren hjälpa och välsigna oss, så vi förstår vad vi bör göra till hans ära och förhålligande! Amen ■

Läs första kapitlet i första Mosebok – Bibelns första bok – och se efter hur många gånger det står "Gud" där!

Se sedan efter hur många gånger det står att Gud gör något.

Du kommer att finna att Gud var väldigt aktiv i skapelseverket.

"Gud sade"

"Gud såg"

"Gud skilde"

"Gud kallade"

Om jag inte har räknat fel så står det "Gud" hela 32 gånger i det kapitlet. Ett kapitel som har 31 verser.

Och det står att Gud gjorde vissa saker, och det är ganska ofta som Gud handlar. Nästan varje gång det står något om Gud så står det att Han gjorde något.

Man skulle kunna tycka att Gud kunde göra sådant som numera vi människor gör, något slags maskiner, som tar över en del operationer som Gud tidigare gjorde.

Men Gud gör inte det.

När Han hade skapat ljuset, genom sitt ord, så att storheterna himmel och jord, ljus och mörker, dag och natt fanns inför Honom, och dessutom vattnet. Då skulle Han ha kunnat överlämna åt ljuset, eller åt vattnet, att göra resten.

Men icke.

När det behövs torr mark, så överlämnar Han inte åt vattnet att själv lyfta upp den torra marken. I vers 9 står det att Gud sade:

- Samle sig det vatten som är under himmelen till en särskild plats, så att

Arne Imsen sjunger med församlingen. Liveinspelad genuin väckelsesång. 20 sånger och ett profetiskt brandtal om Jesu tillkommelse. Pris 90:-

Beställ via mail bmc@maranata.se
eller via telefon 08 - 98 56 83

Gud är aktiv existens

Text: Hans Lindelöw

det torra bliver synligt.

När det behövs växter på jorden, så överlämnar Han inte i första rummet åt jorden att själv frambringa växtligheten. I vers 11 läser vi:

- Frambringa jorden grönska, fröbärande örter och fruktträd, som efter sina arter bära frukt, vari de hava sitt frö, på jorden.

Jorden ska frambringa, men inte utan Gud. Därför Han sade: "frambringe!", först därefter frambringade jorden något.

När det behövs solar och planeter, för att hjälpa den kommande världen att skilja tiderna åt, så överlämnar inte Gud åt det ljus Han redan skapat att göra

got att säga om de tiderna.

Jesus talar med lärjungarna om Noas tid, och om Lots tid. Han talar om Salomos tid, då drottningen av Söderlandet kom till honom, och om Nineves tid, då Gud sände Jona till den staden.

Och efter Jesus fortsätter apostlarna att tala om tider som har varit och tider som ska komma.

Aposteln Paulus skriver romarbrevet några årtionden efter att Jesus har kommit. Romarbrevets första kapitel innehåller nästan lika många verser som första Mosebok's första kapitel. Där står det vid 24 tillfällen uttryckligen

allra mest obegripliga, då Gud möter själva intigheten. När Bibeln börjar har trots allt redan himmel och jord och hav blivit till.

Men det finns inget ljus.

När aposteln Paulus skriver romarbrevet, så har allting, hela världen, existerat väldigt länge. Generation har följt på generation, nationer och stater, religioner och traditioner har uppstått, civilisationer har kommit och gått, växt till eller avtagit. En del har försvunnit.

En hel del har urartat och måste förkastas.

Han har förkastat och kan förkasta än. Men Han har dessutom räddat människor, och kan rädda oss än!

Men aposteln skriver om en Gud som är aktiv, och vill frälsa, eller rädda dem som kanske hade gjort sig förtjänta av att förkastas. Faktiskt skriver aposteln mycket mer om Guds väsen, än vad vi får veta i första Mosebok. I romarbrevet får vi veta om

Guds kärlek, Guds eget älskvärda och högtlovade väsen, om Hans vilja och om Hans kraft, men också om Hans vrede.

Fly till Hans nåd i Jesus Kristus! Så undkommer du Hans vrede.

Fly till Guds ord och informera dig om Gud, en Gud som är aktiv, inte bara genom det han i och för sig gör, utan genom sitt sätt att vara.

Genom sin existens. ■

**Han har förkastat och kan förkasta
än. Men Han har dessutom räddat
människor, och kan rädda oss än!**

sådana. Nej, Han säger:

- Varde på himmelens fäste ljus som skilja dagen från natten, och vare de till tecken och till att utmärka särskilda tider, dagar och år och vare de på himmelens fäste till ljus som lysa över jorden.

Och över trettio gånger intervenerar Gud i sitt pågående verk, genom att åter, igen och igen, tala.

Sedan vilar Han.

När världen har blivit skapad, när människor och djur börjar att befolka jordens alla länder, när historien, världshistorien, går sin ofattbara gång, då har Bibeln nå-

"Gud". Och åtta gånger står det "Han" med hänvisning till Gud. Det blir också 32 gånger.

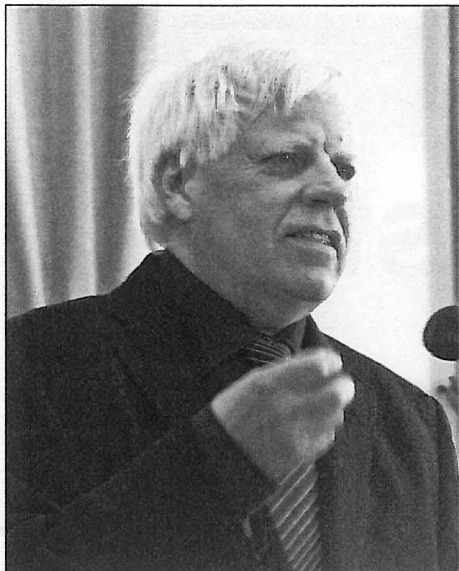
Så Gud är aktiv, genom sin nåd. Genom sitt evangelium.

-..evangelium; ty det är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror ..

(Rom. 1: 16)

Undersök närmare på vilket vis Gud är aktiv enligt aposteln Paulus, om man jämför med första Mosebok.

I första Mosebok kommer Gud in i en värld som inte existerade, men som kommer till. Och Gud är skonsam mot oss, så Han låter oss inte få veta om det

Vem äger ditt liv?

Av Tage Johansson

Äger Gud verkligen mig? Detta handlar inte bara om en trosföreställning utan om något som ska bli uppfyllt i mitt liv. Det handlar om en helig överlåtelse och det är då det kristna livet börjar bli intressant och spännande.

Detta är frågan till kristna idag. Vem har äganderätten i våra liv? Problemet med många kristna är att man har otillräcklig kunskap om vad Gud vill och begär. Gud begär ditt hjärta.

Jag hade inte behövt åka hit ikväll. Jag hade kunnat göra något annat. Jag är fri att göra vad jag vill, inte sant? Men jag kan också vara överlämnad åt Gud så att jag inte gör vad som helst. Jag kan vara överlämnad åt honom på grund av kärlek till honom. (2Mos 21:5-6) Finns inte denna kärlek som bibeln kallar den första kärleken så är vårt handlande inte av samma värde. Vi måste ha klart för oss detta, att Gud tvingar ingen, absolut inte. Men Gud vädjar till oss. Hjärtats lydnad, det är den enda möjligheten Gud har att kunna verka fullt ut genom oss. Om Gud äger oss helt då kan den helige Ande verka i våra liv så att det egentligen inte finns några begränsningar. Då är vi blott instrument i hans händer. I Romarbrevet står det att vi inte ska ställa våra lemmar i syndens tjänst utan ställa dem såsom rättfärdighetsvapen i Guds tjänst. Att vara ett redskap eller ett instrument innebär ju att vara helt i Guds händer. Då kan han bruka det som han vill. Jesus som är vårt stora föredöme sa att *"de gärningar som jag gör, gör inte jag utan Fadern som bor i mig."* Det handlade om ett ägandeförhållande. Jesu liv var ett liv för sin Far som han älskade. Det var det största i hans liv att få göra Guds vilja.

- En kropp beredde du åt mig....för att göra din vilja, o Gud. Hebr 10:5-7

När du blivit frälst har du ju fortfarande ditt liv i dina händer. Du kan göra vad du vill med det. Du kan leva som en religiös medelmått hela din tid och gå på möten utan att Gud verkligen äger allt i ditt liv.

Men det kan också ske en bestämmelse-akt från din sida: *"Jag vill nu överlämna allt"*. Du kan ge Gud detta löftet att du är villig att rätta dig efter Guds tuktan, Guds korrigering och vägledning, men också hans uppmuntran. Det kanske inte verkar som att det går så bra i början, men det kommer att visa sig mer och mer i ditt liv vad en verklig överlåtelse innebär. Watchman Nee skriver om det här att, vi kan inte vänta oss att Herren ska leva sitt liv i oss om vi inte ger honom vårt liv.

Gång på gång ställs man inför den här frågan i sitt liv. Äger Gud verkligen mig? Detta handlar ju inte bara om en teologisk uppfattning eller en trosföreställning utan om något som ska bli uppfyllt i mitt liv. Det kan då bli konflikt när det gäller familj, arbete, församlingsgemenskap eller varhelst man rör sig i vardagen. Man hittar inte på saker hur som helst, man handlar inte hur som helst, man går inte dit näsan pekar utan man går i förutberedda gärningar. Man kan inte hantera sin ekonomi som man själv tycker. Mina händer är inte mina, dom är Guds. Men är inte detta trældom? Nej det handlar om en helig överlåtelse och det är då det kristna livet börjar bli intressant och spännande. Detta är väldigt enkelt egentligen, men man kan inte komma fram till detta genom något annat än att det blir uppenbart genom den helige Ande.

Om man är villig att anta vad Guds ord säger får man inblick i den här hemligheten med Kristus i oss. Den som vill göra Guds vilja skall förstå, säger Jesus. Då öppnar sig en fantastisk värld av Guds möjligheter. Då tar Gud hand om hela min varelse och hela min tillvaro. Ifall jag har familj eller andra lojaliteter kommer det att visa sig att jag

inte längre är min egen. Konflikterna kommer, men Jesus sa att han hade inte kommit för att skaffa frid utan svärd. Var och en kan få sitt eget husfolk till fiender om dessa inte vill gå in på de här villkoren. Men för den som kommer in i den här situationen gäller att Gud ger också visdom att veta hur man ska tackla problemen. Man kan inte slå sig fram med Guds ord utan det blir ett saktmod och en andens visdom. Och det är ju så underbart att Gud har omsorg om mig och även om min familj. Gör man Guds vilja, även om det mänskligt sett ser ut som om det går helt emot förnuftet, så har Gud en underbar lösning i varje situation

Den helige Ande behöver ett helöverlåtet redskap för att Kristuslivet ska kunna verka igenom oss. Frälsningen innebär räddning för oss själva. Vi är i honom välsignade med all den himmelska världens andliga välsignelser. Men en annan sida är att Kristus är i oss. Det handlar om att denna frälsning också ska komma andra människor till godo. Vi måste förr eller senare komma fram till avgörandet om han ska få äga rätten till vårt hela liv. Vi ställs hela livet inför val. Ska vårt liv förfelas eller ska Gud få verka? Är vi uppfyllda av Helig Ande så förvandlas vi. Det är vi som bestämmer om detta ska ske. När vi kommer tillsammans till möten eller vi beder så upplever vi att det sker en förvandling. Har man varit i bön upplever man sin omgivning annorlunda än innan man kom dit. Man är mera skärpt, mera vaken, man upplever mer fröjd eller kanske mer vanda för Guds verk. Vanda och nöd för andras frälsning är nödvändigt för att nya liv ska kunna födas.

Blir vi uppfyllda av Guds Ande på det

här sättet får vi ett andligt förnyat sinne och kan pröva vad som är gott och välbehagligt för Gud. Som en följd av detta så skickas vi inte efter denna tidsålders väsende utan förvandlas genom sinnets förnyelse så att vi kan pröva vad som är Guds vilja. Vi ställs ju hela tiden inför val. Väljer vi fel blir vi ett hinder för Guds ande. Men vi behöver inte göra det om vi är uppmärksamma och lever i anden. Vi behöver hela tiden ha en nära relation till Jesus så att han är en verklighet i våra liv. Vi måste ta tid tillsammans med honom och vara inför Guds ansikte så att Anden får tala. "Den som har öra han höre vad Anden säger." Min omgivning behöver uppleva ett Kristusliv i mig så de kan erfara hans härlighet och sinne- lag. Om jag har Kristi sinne lag märker människorna detta mycket väl. Detta

det står i Filipperbrevet vara ett himlaljus i världen. Det största vi kan få vara med om som kristna är att få göra Guds vilja. Vi kan i bibeln och väckelsehistorien se många exempel på människor som Gud fick använda på ett särskilt sätt. Dessa var människor som du och jag, men de hade kommit till den punkt då de överlämnade allt. Abraham till exempel hade många val i sitt liv. Det hände också att han gick fel någon gång men eftersom han levde i nära gemenskap med Gud kom han rätt igen.

Gud låter oss få nya tillfällen att välja rätt. Till och med Judas fick en tid till bättring. Jesus kunde avvisat honom första gången han tog något ur penningpungen men han fick sin tid och sina möjligheter. Men han tog inte

**Slutsumman
hos Jakob var att
han ville välja
det som var rätt.
Esau däremot
aktade inte det
något värt utan
valde linssoppan
istället för sin
dyrbara först-
föds lorätt.**

sinnelag finns tillgängligt alla timmar på dygnet antingen det är måndag eller någon annan dag. Detta är så viktigt och ett stort ansvar vi har därför att vår ofrälsta omgivning har bara oss att se på. Precis som vi läser bibeln så läser de oss som ett Kristusbrev. Antingen för vi dem bort från eller närmare Guds rike. Vi kan som

emot undervisningen utan förhårdade alltmer sitt hjärta. Slutet kunde inte bli annorlunda. Detta är väldigt allvarligt för dig och mig också. Upplever vi att Gud talar till våra hjärtan men avvisar eller avvaktar så blir vårt hjärta mer okänsligt. Det blir inte lättare utan svårare nästa gång Gud vill komma till tals med oss.

Gud talar inte hur länge som helst och han tränger sig inte på. Men ändå kan han låta oss gå genom eld och vatten för att komma till tals med oss. Han fick till sist ge Jakob ett slag på höften för att gå till rätta med honom. Slutsumman hos Jakob var att han ville välja det som var rätt. Esau däremot aktade inte det något värt utan valde linssoppan istället för sin dyrbara förstföds lorätt. Det är så viktigt att akta på Guds kallelse och Guds erbjudande att få gå hans väg. Frågan för oss är om vi har mod att överlämna allt åt Gud. Vår kropp blir det tempel han har avsett. Vi är inte längre våra egna som Paulus skriver till korintierna. Då skickas vi inte efter denna tidsålders väsende. I Korint fanns det en väldig blandning av människor, och där var ett stort moraliskt förfall och en religiös blandning. Här behövdes denna undervisning, för vi som lämnat oss till Gud står inte under denna världens inflytande. Vi är blockerade för allt sådant, påverkas inte mer och liknar inte dem som lever utan Guds gemenskap. Vi blir Gudsmänniskor, andliga människor. Helgelse betyder avskildhet för Gud. Då kan han utföra helgelsens verk.

- Fridens Gud helge eder till hela eder varelse så att hela eder ande, själ och kropp befinnes vara ostrafflig när Jesus kommer. (1 Tess 5:23)

Vad jag framför allt vill påpeka här är att vi kan få uppleva på allvar vad den helige Ande kan förmå när vi är helöverlätna åt Gud. En hel värld av himmelska krafter manifesteras i vår vandring. Det är det underbaraste man kan tänka. Hanok förstod den här hemligheten. Han vandrade med Gud, inte med något annat. Gud tog honom bort. Fantastiskt! Detta kan också du och jag få göra, vi har samma möjlighet att vandra med Gud. Må vi överlåta oss idag om vi känner att Gud manar och kallar. Så får vi med triumf gå hem när Jesus kommer och liksom Hanok gå segerrika in i himmelen. Amen. ■

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Den ekumeniska dialogen med Islam

= hur ska den förstås?

Text: B V Henry

Att skilja på motiv och målsättningar

Av någon anledning har mitt intresse och mitt syfte att leva i fridsamma relationer med muslimer av en del kristna ofta uppfattats som en kompromiss med den bibliska åskådning jag har och alltid har proklamerat, vad gäller det unika med kristendomen och dess budskap.

Medan jag alltid har betraktat kärleken som en viktig kommunikationsväg, så har detta aldrig kopplats bort ifrån nödvändigheten att tala sanning, vilket är det enda som ger frihet – Joh. 8:32, 36. ”Elsk disse araberna”, som titeln på en av mina norska böcker lyder, har aldrig varit tillämpligt genom att tala om vad muslimer behöver höra om vårt budskap om hopp till en Uppstånden Herre och Frälsare.

Medan det är sant att mitt sätt att nå ut till muslimer alltid har varit respektfullt och fridsamt snarare än misstroget och avvisande, så har det aldrig inneburit att jag håller med om allt som Koranen och Sharia-lagar lär, och inte heller att jag erkänner vissa former av praxis som är förknippad med deras religion. När det gäller denna sista punkt så måste de kulturella inslagen i muslimvärlden skiljas ifrån det som är strikt religiöst eftersom nästan varje etnisk grupp som den består av, i dess vida panorama-liknande utsträckning från Arabien till Indonesien, uppvisar stor variation vad det gäller att trotsa en ofta förekommande kliché

om ett allmänt accepterat, monolitiskt block.

Det finns mycket polarisering och många påståenden ibland kristna av olika slag om hur vårt förhållande till muslimer och deras tro borde se ut i den växande pluralismen i Europa. Faktiskt så har en del muslimer samma känslor ifråga om de kristna och delar samma längtan att desamrera spänningen och undrar om det finns något sådant som en universell tro som går utöver etnicitet och övertygelse och förmår ena hela mänskligheten. En sådan utopi stöder både en del kristna såväl som en del muslimer, och de är anhängare därav.

han vidare med sitt varumärke av Islams rätt över den afrikanska kontinenten, till nackdel för de kristna församlingarna, som fallet var i Uganda under **Idi Amins'** ökända regim, han som konverterade till Islam av ren bekvämlighet. Detta, och många andra skickelser, har visat att det ofta finns en konkurrensfaktor snarare än en samarbetsfaktor i skydd av ett ekumeniskt eller interreligiöst paraply.

Att övervinna de framträdande skillnaderna

All hans reservation och även hans ovilja till trots, vad det gällde att öppna en ekumenisk dialog med Islam, så gav

Det är en stor utmaning för Guds sanna församling att vakna upp, inte i islamofobins dystra stämning, men i Kristi Ande, för att fullgöra sitt högtidliga mandat.

Moammar Qaddafi kan kommas ihåg för att ha varit ordförande för ett judiskt-kristet möte i Tripoli 1976, en gest som applåderades av somliga.

Sannolikt var det ett spel för gallerierna, eftersom han i själva verket trodde på Islams överlägsenhet och slutliga triumf.

Samtidigt med sina oljeinkomster drev

påven **Benedikt XVI** grönt ljus till att upprätta ett pågående katolsk-muslimskt forum, med ett första gemensamt möte i november 2008. Pionjärinitiativet var ett svar på ett öppet brev från 138 muslimska lärde som ställdes till påven och andra kristna ledare under de föregående åren. Denna inbjudan kom att få en knuff av påvens kontroversiella uttalanden om

Islam i Regensburg i Tyskland. **Ali Aref Nayed**, chef för det Kungliga, strategiska Islamstudiecentret i Amman, i Jordanien, sa: "Hela detta initiativ handlar om helande". Han tillade att "...syftet är att återvända till trons rötter och vad vi har gemensamt". Utgångspunkten för invigningsmötet var kristen och muslimsk undervisning om plikten att älska Gud och nästan. Medan det är sant att förhållandet mellan kristna och muslimer har varit problematiskt, med många tragiska sammandrabbningar vilket har varit karaktäristiskt under århundradenas lopp, så känner många mer än någonsin ett behov av att överbrygga denna beklagliga period av historien då fanatiska röster uppmanade till korståg och jihad, allt i religionens namn.

I en värld som fortfarande är utsatt för inter-religiöst våld och apokalyptiska förutsägelser om nya "civilisationernas sammandrabbning", hörs motsatta appeller om eftergifter och förlikning från olika talarstolar.

Hur som helst, med ett sådant önsketänkandes alla meriter kan man inte dölja kristendomens unika anspråk, och detta medför till slut ett fördömande av alla andra religioner, vars distinkta karaktär inte bör fördunklas genom att man lögnaktigt assimilerar sådana religiösa idéer som är främmande för kristendomen (synkretism), och på det viset skapar en steril hybrid. Så gör jesuit-teologen **Jacques Dupuis** i sin bok "Towards a Christian Theology of Religious Pluralism" (1977). Och på sitt vis och med sin inspiration är **Khalil Gibran's** (1893 – 1931) kända bok "Profeten" ägnad åt appeller om en syntes mellan Islam och kristendom, genom att praktiskt utforma stränga regler. Den libanesisk-amerikanske författaren låter i sin berättelse Almustafa, profeten, i en otydlig predikan besvara frågor om kärlek, arbete, smärta, död och liknande.

Under tidens gång har både muslimer och kristna i ett symbiotiskt förhållande gjort insatser för att tackla de religiösa barriärer som skiljer dem från varandra. Under senare år har det spridits litteratur som skrivits av både kristna och muslimska författare, och som kommit till för att tjäna som katalysatorer, för att röja undan kontroverser och undvika konflikter för enhetens skull – man har då valt ett flytande snarare än ett solitt ställningsta-

gande till sanningen. Man kan nämna en sådan bok som, helt tömd på all polemik, har skrivits av **Guilio Basetti-Sani** "The Koran in the light of Christ – A Christian interpretation of the Sacred Book of Islam" (= Koranen i Kristi ljus – en kristen tolkning av Islams heliga bok).

Och således, medan det kan argumenteras att det finns paralleller mellan kristendom och Islam, så kan vi inte se förbi eller ignorera paradoxerna, som den ovan angivne författaren gör: Kristi eviga Sonskap, Joh. 17:5-24, Kristi ställföreträdande offer på korset, Joh. 1:29 och 1 Petr. 1:18 – 21; den uppståndne Herren och världens Frälsare, Apg. 2:32-36 och Uppb. 1:18. Dessa huvudstycken i läran tål inga kompromisser, utan dem måste vi insistera på även om vi befinner oss mitt uppe i muslimsk förnekelse och förkastelse av dessa historiska fakta.

Hur välmenande man än är, och hur man än avser att leva i fred med alla människor så finns det en konstant risk och redan

prototypen för en ekumenisk dialog som många har förespråkat ända sedan hans möte med Sultan **Malik al-Kamil** (Saladin's brorson) av Egypten i september 1219*. Det ville spanjoren **Romon Lull** (1236 – 1315) göra, men hans predikan om den korsfäste och uppståndne Frälsaren togs inte emot av muslimerna i Nordafrika, och på grund av det blev han martyr på dess kust. Koncentrationen på budskapet om korset som frälsningens enda väg har aldrig varit populär, utan snarare ett stötande budskap för muslimer och många andra.

Förespråkare av en komplicerad röra

Sedan dess och i tider som ligger oss närmare, har människor lagt evangeliets anspråk åt sidan, och vänt sin uppmärksamhet till Gamla Testamentet och dess betyganden med ett hopp att bereda väg för en bättre förståelse genom att koncentrera sig på Abraham hellre än på Jesus. Ett gemensamt andligt arv kan spåras

Muslimska flickor i Jakarta. Kommer de att få höra kärlekens evangelium?

en hel del bevis på att bibliska sanningar har urvattnats och även offrats för att nå dessa mål. Man kan påminna sig den fascinerande och närmast legendariske **Franciskus av Assisi's** person, som i sin rörande och naiva enkelhet, i kontrast mot korsriddarnas hat och våld, prövade ett äventyr som har inspirerat och motiverat efterföljare att komma med ett annat slags kristet vittnesbörd till muslimer. Som en ikongestalt för katoliker och även för en del protestanter har Franciskus blivit

till Abraham, och utifrån denna källa har ekumeniska förespråkare försvarat "en fristad" för muslimer inom en allt omfamnande, religiös rörelse. Men det handlar inte bara om löftet till patriarken, utan om detta löftes fullbordan i Kristus (Gen. 12:1 – 3, Apg. 2: 37 – 39, Ef. 2:12 – 18), vilket verkar den stora skiljelinjen och uppdelningen!

Trots allt resonemang om monoteism som en nyckelfaktor som drar dem samman, måste det understrykas att kristen-

dom och Islam (inklusive Judendom) har ganska olika begrepp om en Gud och även om Abrahams specifika roll. Kort, så har Islam med sina inneboende anspråk presenterat sig som motsatsen till biblisk kristendom, och i sanning som en förbannelse (Gal. 1:8-9)! Utan hänsyn till dessa fakta har den lärde fransmannen **Louis Massignion** (1883 – 1962) förordat ett sådant selektivt/exklusivt "abrahamitiskt" tillvägagångssätt med sin sentimentala förkärlek för muslimsk mysticism (sufism), att det också har influerat en sådan munk som **Charles de Foucauld** i hans sydalgeriska avskildhet att förbereda en generation av subjektiva, snarare än objektiva tänkare.

Och detta påverkade den kontroversielle schweiziske romersk-katolske teologen **Hans Küng** att skriva ett monumentalt verk på tre volymer: "Islam: the Past, Present and Future" (USA-Oneworld 2007). Alla dessa och många andra har talat och skrivit enligt samma linje och i hopp om en ekumenisk fred. För Küng representerar Islam ett hopp snarare än ett hot mot Judendom och kristendom, och han argumenterar därför, att de tre religionerna tillsammans borde befrämja förutsättningar för världsfred*.

Och numera har bibliska övertygelser ersatts av en bekväm livsstil i en del kyrkor, och även av andra alternativ, som utgör skadliga kompromisser. En lockande religiös pragmatism på bekostnad av sund, biblisk lära. Det är förståeligt att med den situationen vi har i en föränderlig och osäker värld, att vissa ledare inom den ekumeniska rörelsen vill skynda på ett "fredsavtal" med muslimer av god vilja. De söker efter en ömsesidig förståelse då det gäller att sprida en yttlig atmosfär (som det visade sig 2006, bland annat under de våldsamma protester som leddes av **Ahmed Abu Laban**, på grund av de danska karikatyrteckningarna) och en omformulering eller en anpassning av tidigare lärosyn, för att alla religioner ska kunna accepteras!

Men de revisionistiska strävandena i "The Book and the Koran" av **Muhammad Shahrur**, med avsikt att omtolka Koranen för moderna läsare, fördömdes vitt och brett i den fundamentalistiska islamska världen, trots den fromma tonen och den stora populariteten. Och detta på just sådant vis som konservativa kristna förhåller sig avvisande till någon moderering av deras egna heliga skrifter och

deras tros grunder. Båda grupperna skulle betrakta varje sådan omprövning som falskhet, och därför fortsätter kampen om böckerna!

Innan alla de centrala händelserna efter 9/11, kände den numera bortgångne professorn, **Jacquea Ellul** en oro inför den alltför positiva inställning till Islam som han uppfattade var på tillväxt i intellektuella, men också i kristna kretsar.

Som han var kritisk till en västlig, kulturell relativism och även till en kyrklig tendens att börja fraternisera på områden

Detta är rättigheter som på många vis har erbjudits av ett självbelåtet, kristet Europa, och paradoxalt nog nekas kristna samma rättigheter i områden där muslimer redan har övertag och kontroll. Den gamla tanken från det Ottomanska riket: icke-muslimer i muslimska länder förtjänar beskydd (dock som andra klassens medborgare), har försvunnit från stora stråk av den muslimska världen, och alltmer är resultatet förtryck och även blodsutjutelse, som kan ses i Pakistan, Iran, Sudan, Egypten, Nigeria o.s.v.

Det är en lång litania över lidandet som drabbar de kristna under muslimskt styre, och för många av dem är de ekumeniska strävandena som att lägga sten på börda.

som hållit kristna och muslimer skilda som olika poler i sina respektive religioner, kunde Ellul inte begripa uppkomsten av en demagogisk diskussion över Koranen i en del kyrkor. Teorier om likvärdighet och om vad som betraktades som samme Gud, samma värden och samma frälsning, framställdes. Mer som teolog än som filosof, med god insikt om Islam, reagerade han i sin bok: "Islam et Judeo-Christianisme" (1994), där han avvisade en "revidering av historien som helt och hållet gynnar de muslimska folken", och missbruket av uttryck som "vi är alla Abrahams barn", "Bokens religion", "en imam, en rabbin och en präst delar en och samma tros-bekännelse". Ellul ser bruket av denna jargong som enkelriktad ekumenik, medan Islam hårdnackat försvaret "fixeringen" av sina dogmer.

Eftersökt samvälde och förnekat samvälde!

Det är inget tvivel om att i vårt västliga, postmodernistiska samhälle, där kristendomen i sekulariseringens tidvattenvåg stegvis kasseras, vinner istället Islam - som en religion med en underliggande agenda för världsherravälde och med sitt bestämda krav på erkännande, samtidigt som den når nya gränser och skjuter nya rötter - alltmer mark. Och detta syns redan på det politiska, utbildningsmässiga, sociala, juridiska och kulturella området.

Och även om den stora majoriteten av muslimer lever i fredlig samexistens, så behövs det inte många extremister för att skapa kaos genom våld som framkallar hat.

Det är en lång litania över lidandet som drabbar de kristna under muslimskt styre, och för många av dem är de ekumeniska strävandena som en metod att förebygga eller bota globalt missnöje som att lägga sten på börda. Detta är realiteter som vi inte kan ignorera, och det är en stor utmaning för Guds sanna församling och dess trogna medlemmar att vakna upp, inte i islamofobins dystra stämning, men i Kristi Ande, för att fullgöra sitt högtidliga mandat i vad som alltid har varit en religiöst och politiskt antagonistisk miljö, Matt. 28:18 – 20, Ef. 3: 8 – 11.

* Även om det har upptecknats i många medeltida krönikor så har ingen samtida, arabisk författare nämnt om detta möte. Inom den Romersk-katolska kyrkan har påven Johannes Paulus II mer än någon annan fört fram Franciskus av Assisi som en förebild på ekumenisk dialog. Han var mycket angelägen om att utveckla vänskapliga relationer med muslimvärlden, vilket blev särskilt tydligt i hans resor till länder med en markant muslimsk befolkning.

* En utveckling som den ovannämnda är typisk i ljuset av sådana bibelställen som Uppenbarelseboken kap. 17, vilket många tror talar profetiskt om världsreligionernas enande. ■

Gud har en underbar plan för ditt liv!

Vittnesbörd av Roger Lindroos

Det står om kung Salomo i första konungaboken. Den vers jag tänkt på är där Herren uppenbarade sig för Salomo. Det handlar om att Salomo skulle bygga ett tempel åt Gud:

-HERREN sade till honom: "Jag har hört den bön och begäran du har framburit till mig. Detta hus som du har byggt har jag helgat för att där fästa mitt namn för evig tid. Mina ögon och mitt hjärta skall för alltid vara där. (1Kon 9:3)

Det står att Herren har utvalt eller helgat, alltså avskilt en plats till att där fästa sitt namn. Om vi överför det till andlig betydelse i vår tid, eller i Guds tanke, så handlar det om församlingen där Han vill vara och där han vill ha sina sinnen. Mina ögon och mitt hjärta skall för alltid vara där.

Det är nämligen så att i världen är det många som vill göra sig ett namn. Många vill bli kända, man vill bli erkänd. Men vi som har mött Jesus, har fått nåden att vara med i ett sammanhang som är långt större. Det handlar om att Gud fäster sitt namn på en speciell plats. Jag tänker också på en vers i sjätte kapitlet, där det talas om att Salomo bygger templet:

-När huset uppfördes, byggdes det av redan färdighuggen sten från stenbrottet.

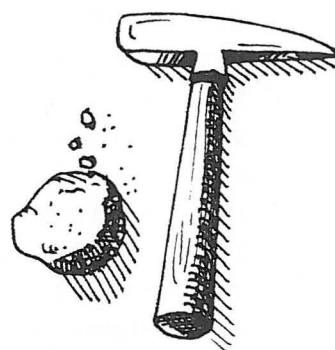
Alltså hördes varken hammare eller yxa eller andra järnverktyg vid huset när det byggdes. (1 Kon 6:7)

Byggnadsmaterialet är du och jag. Vi är stenar i den här byggnaden. Och materialet som används av byggmästaren är Jesus Kristus själv. Det är ett byggmaterial som håller! Det blev hugget där vid stenbrottet och inte vid byggnaden. Vi vill gärna forma oss själva. Människor vill göra det man själv vill och komma i en viss form, också en religiös form. Man har uppgifter och organiserar på olika sätt för att det ska passa och se bra ut. Men den här stenen som Gud vill använda är redan utmejslad där vid platsen där den höggs ut. Det handlar om att Gud har en speciell plan och plats för dig. Gud har en underbar plan för ditt liv, och han hugger ut dig precis som han vill att du ska vara. Du har en uppgift och då behöver vi inte hålla på och hamra för att det ska passa in som vi tycker. Kanske lite sniderier här och där. Nej Gud har en plan och du har en speciell plats i det här huset.

Därför vill jag uppmana var och en som läser detta: Vi har en speciell plats i det här byggnadsverket som är Guds församling. Det handlar inte om din och

min förträfflighet eller vilket material vi är gjorda av. Nej, det handlar om att vi är uthuggna ur Jesus. Det är hans material som gäller och det är av nåd vi får vara med. Vi får föras till den här platsen.

Sök dig till gemenskapen sök dig till församlingen. Jag tror i min enfald att Gud vill använda också en liten skara, för i hans ögon ser det inte ut så. Det handlar om att han har valt en plats där han ska fästa sitt namn. Och då får vi vara med om underbara saker. Vi får bli använda av Gud och vara med och fullfölja det här byggnadsverket om vi låter honom föra oss till vår plats. Amen ■

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00

Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet:

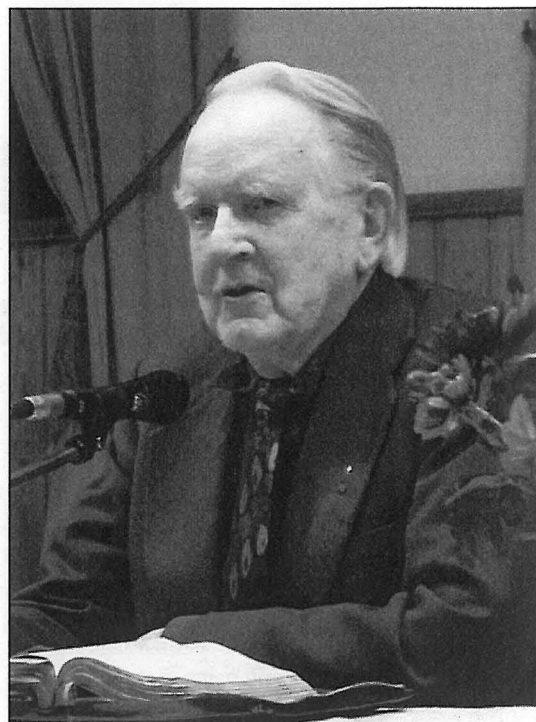
<http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Tage Nilsson har flyttat hem

Vi som lärt känna Tage Nilsson när han besökte Maranataförsamlingen, minns så väl när han höll appellen om hur soldaten skulle vara redo och lyssna till trumpetstötarna för uppbrott. Det var så typiskt för Tage Nilsson. Han gav i många år ut tidskriften Guds Rikes Röst, så småningom med hjälp av sonen Gunnar. Den är fortfarande en uppfordrande väckelsesignal för Guds Rike.

Tage Nilsson, som så många år lyssnade in signalerna och förmedlade dem, har nu fått hembud. Han var alltid villig att komma till Maranataförsamlingen och förkunna Guds Ord. Han förmedlade med profetord, förbön och ständiga väckelsesignaler att tiden är kort, det gäller att vara redo för uppbrott. Nu har han blivit hemförlovad efter ett långt liv. Han levde 98 år, varav de flesta åren i aktiv tjänst för Herren. Vi tackar Gud för denne trogne tjänare, och lyser frid över hans minne.

Någon av de sista gångerna han besökte Bällsta missionscenter, höll han nedanstående appell. Vi förmedlar den åter till våra läsare, som ett dyrbart, uppfordrande testamente:

Framåt marsch!

Appell av Tage Nilsson (Publicerad i Maranata nr 4 2004)

-Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord. (1 Tess 4:16-18)

Det finns en liknelse mellan det här och det romerska militärläget. Kommandot hade tre delar som på ett märkligt sätt passar in på det jag läste här. När soldaterna stod där gällde det att vara beredd. Precis som du och jag måste vara beredda. Det ljuder en trumpetstöt och de som var drillade från högsta ort visste vad det betydde. Lyssna på det här, för det gäller dig också! Tag ner tälten!

Då kommer det till mig: har du och jag tagit ner tälten? Det innebär: gör vi oss beredda? Vi bor i tält, vi gästar här nere. Är vi angelägna att sitta kvar i tältet? Det hjälper inte vilka tält det än är. Tag ner tälten i ditt liv. Om du är alltför jordbunden och kanske väntar att Jesus skall väl komma nån gång, jag vet inte... Men då får du signalen, avskedshälsningen: Tag ner tälten så att du är beredd på nästa stöt från basunen!

Nästa basunstöt, vad betyder den då? Det visste dessa människor som var drillade och fått undervisning från högre ort: Fall in i ledet!

I bikupan talar man om drönare, de sover och lugnar sig. Det finns många läsare som sover och lugnar sig när de sover. Men så lyder signalen: Fall in i ledet! Man lär inte kunna falla in i ledet med mindre man tagit ner tältet. Vad är att falla in i ledet? Det är att låta sig ställas, vara villig att ställas på den plats i detta liv som Herren vill jag skall

vara när han kommer. Se till att du är i kallelsens slutcentrum, så att du vill falla in.

Jag kan inte, jag orkar inte, jag har inte råd. Oj, vad mycket som ligger i vägen. Men när Jesus kommer, mina vänner, då är det frågan om jag varit lydig hans order. Har jag suttit bara och tittat eller tänkt på alla möjliga människor som borde göra nånting – men vill jag göra någonting? Vill jag falla in i ledet?

Jag kan inte säga: Ja, men den eller den ska väl falla in i ledet, han är ju predikant. Vet du att du också är predikant, ett Herrens vittne som står upp och faller in i ledet. Det räcker inte att önska att jag kunde få vara därborta i en tjänst som någon annan har.

Så kommer den tredje signalen, den verkliga avgörande signalen inför Jesu återkomst. Vid tredje signalen, då visste soldaterna: Framåt marsch!

Vad betyder det i uppräckelsens sista timmar? Framåt marsch, det är en signal för uppräckelsen.

Men har man icke tagit ner tälten och har man icke fallit in i leden, då lär det knappast bli någon uppåt-marsch heller, och hämtande.

Tänk på det! ■

En bra, uppbygglig och nödvändig bok

När jag en dag tittade i vår bokshop för att se om där fanns någon uppbygglig litteratur som jag ännu inte betat av, föll mina ögon plötsligt på en bok som jag ännu inte uppmärksammat. Den verkade nyss ha kommit från tryckpressarna och, ja, den här boken ville jag läsa NU! Ben av hans ben löd dess titel, och författaren heter **F. J. Huegel**. Den väckte mitt intresse även på grund av att den har översatts från spanskan av Stina Fridolfsson.

Och besviken blev jag inte, för det är en bra och uppbygglig och nödvändig bok för varje kristen som längtar efter ett förnyat andligt liv i nära gemenskap med Jesus Kristus.

Författaren vill visa denna väg till ett segerrikt kristet liv, en väg som leder till ett kors, ett kors som restes på Golgata, ett kors som är en skiljelinje mellan det oäkta och det äkta kristna livet.

I detta sammanhang finns det särskilt en mening i boken som ruskat om mig, och den vill jag citera här: "Om Gud skulle pröva 'elden' i åtskilliga väckelser, vore de fiender till korset." Ja, nog förstår jag att namnkristna och avfälliga kristna är fiender till korset. Men väckelsekristna! Vi kristna måste sannerligen vara på vår vakt och vaka och be i Anden, så att vi kan stå fasta i dessa svåra tider. Jag vill gärna uppmana alla som önskar att leva ett fullödigt kristet liv att läsa och låta sig inspireras av denna djupsinniga bok. *Britt Viklund*

Pris: 50:-

Beställ på:

tel **08 - 98 56 83**

mail **bmc@maranata.se**

Healern som blev helad!

Healern som blev helad är ett vittnesbörd från fransmannen **Walter Vappiani**, översatt av Stig Andreasson. Vappiani ägnade många år åt andligt sökande för att uppleva mer av Guds kraft. Han blev allt skickligare healer, som gjorde många helbrägdagörelseunder. Han beskriver hur han själv blev svag och utarmad, fridlös och tom, medan han till andra fick förmedla allt mera avancerade helande krafter.

Den helade healern berättar om hur han slutligen fick uppleva Jesus Kristus till försoning, läkedom och befrielse. Boken är ett vittnesbörd som varmt rekommenderas till vägledning i den djungel av mirakelutbud som finns både i kyrkor och NewAge-betonade sällskap.

Pris: 30:-

Beställ på: tel **08 - 98 56 83** mail **bmc@maranata.se**, Hemsida **www.maranata.se/media**

En mycket aktuell skrift av Arne Imsen skriven för snart 50 år sedan. Förutsäger och speglar profetiska händelser i vår tid.

Undervisning av Arne Imsen utifrån Romarbrevet. Om församlingens grund och vad bekännelsen "Jesus är Herre" innebär.

En bok som är något av en principdeklaration för Maranataväckelsen. Skriven av Arne Imsen under hans sista levnadsår.

Dessa och fler böcker hittar du på hemsidan **www.maranata.se/media**

Jag vet på

Appell av Robin Widén

Evangelium – det finns ingenting människan är i behov av som just evangelium. Det är det enda som kan förändra förhållanden. Människan måste få komma i hamn, komma till ro, och det är endast genom Jesus Kristus som detta kan ske.

Evangelium har sitt ursprung hos Gud Fader, och är manifesterat i Jesus Kristus som blev människa. Vi behöver evangelium som förmedlas genom Anden och Ordet. Människan får erfara en övertygelse när hon har funnit svaret. Många menar sig ha svar på frågorna i tillvaron, men det är endast när du kommer till din Skapare som du får det svar du längtat efter. Evangelium övertygar människan när hon får tag i denna förvand-

ling genom tron: Jag vet på vem jag tror. Många kan komma med vittnesbördet: Jag vet att evangelium är en Guds kraft till frälsning som förändrar och förvandlar. I Josua bok finns ett vittnesbörd av en kvinna som var i en mycket svår situation. Hon hette Rahab, och bodde i Jeriko. Hon gav sitt vittnesbörd till spejarna som kom till landet. Det vittnesbördet förvandlade henne totalt. Tron började verka i henne. Hon tog emot spejarna, hon gömde dem och släppte ut dem en annan väg. Det var trons verkan av detta vittnesbörd. Hon sa:

- Jag vet att HERREN har gett er detta land och att en skräck för er har fallit över oss, ja, att alla landets invånare bävar för er. (Jos 2:9)

Jag vet, säger Rahab. Men vem har gett henne den vissheten? -Jag vet! -Jag är förvissad om! Så är det med

Gud har givit Jesus åt förs

Vittnesbörd av Majken Jacobsson

Gud är god! Jag vill läsa ett ord som är välkänt, och det har glatt mitt hjärta.

-Sedan jag hört om er tro i Herren Jesus och er kärlek till alla de heliga, upphör jag inte att tacka Gud för er när jag nämner er i mina böner. Jag ber att vår Herre Jesu Kristi Gud, härlighetens Fader, skall ge er vishetens och uppenbarelsens Ande, så att ni får en rätt kunskap om honom. Jag ber att era hjärtan skall upplysas, så att ni förstår vilket hopp han har kallat er till och hur rikt på härlighet hans arv är bland de heliga, och hur oerhört stor hans makt är i oss som tror, därför att hans väldiga kraft är verksam. Med denna kraft verkade han

i Kristus, när han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himlen, över alla furstar och väldigheter, makter och herradömen, ja, över alla namn som kan nämnas inte bara i denna tidsålder utan också i den kommande. Allt lade han under hans fötter, och honom som är huvud över allting gav han åt församlingen, som är hans kropp, fullheten av honom som uppfyller allt i alla. (Ef 1:15-23)

Vilken nåd! Ibland tänker man: Ja – församlingen ja. Vad är det för speciellt med den? Jo, Gud har givit Jesus åt församlingen. Han är huvudet och vi är kroppen. Jag tänkte på att när Jesus gick

här på jorden, gick han runt och hjälpte alla. Nu är vi i hans kropp, så nu får vi göra det. Göra väl och hjälpa alla.

Det står också i nästa kapitel:

-Men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, också när vi ännu var döda genom våra överträdelser, att han har gjort oss levande tillsammans med Kristus. Av nåd är ni frälsta. Ja, han har uppväckt oss med honom och satt oss med honom i den himmelska världen, i Kristus Jesus, för att i kommande tider visa sin överväldigande rika nåd genom godhet mot oss i Kristus Jesus. Ty av nåden är ni frälsta genom tron, inte av er själva, Guds

Vem jag tror!

evangelium. När det kommer till hjärtat, kan man säga: Jag vet på vem jag tror. Jag vet vem som har gett mig livet, jag vet, jag är förvissad! Jag vet, säger kvinnan, jag vet att Herren har gett er detta land. Hon hade inte hört något tidigare. Vem hade inspirerat henne att tro detta, vem hade mött hennes hjärta? Och hon vittnar ytterligare:

- Vi har hört hur HERREN lät vattnet i Röda havet torka ut framför er, när ni drog ut ur Egypten, och vad ni gjorde med Sichon och Og, amoreernas båda kungar på andra sidan Jordan, hur ni gav dem till spillo. När vi hörde detta blev våra hjärtan förskräckta, och nu har ingen mod att stå er emot. Ty HERREN, er Gud, är Gud uppe i himlen och nere på jorden. (Jos 2:10-11)

Herren Gud bor i ett ljus dit ingen kan komma. Och denna kvinna vittnar om att Herren är en Gud uppe i himlen och nere på jorden. Det finns ett blod som ropar om förso-

ning, det blod som utgöts av Jesus när han gick här på jorden och gav sitt liv till lösen. Det finns också blod som talar om hämnd, vedergällning, oförsonlighet, men här talar Kristi blod som talar om försoning; om förlåtelse, om upprättelse, om förvandling. Detta förvandlade hjärtat på denna kvinna. Jag vet och jag är förvissad om. Jag har hört och är övertygad om att er Gud är en Gud i höjden och på jorden.

Det finns inga hopplösa fall, och det finns ingen som är alltför sjunken. Var och en som bär fram vittnesbördet om frälsaren Jesus Kristus är ett under av Gud. Jag kan stämma in i Rahabs vittnesbörd: Jag vet, jag har hört och jag har tagit emot, och det har förvandlat mitt hjärta. Jag vet att han är en Gud i himmelen, men jag vet något mer: han bor i mitt hjärta. Inte i hus som är gjorda med människohänder, men i mitt hjärta.

Jag har ingen annan önskan än att han också får flytta in i ditt liv, käre läsare, så att också du får detta vittnesbörd i ditt hjärta: Jag vet på vem jag tror, för jag har hört och jag har tagit emot Honom – och han har förvandlat mitt liv.

Något mer behövs inte. Blodet galler, och det är värdebeständigt. Rahab hängde i sitt fönster ut ett rött snöre som tecken på att det hon hört och tagit emot talar om det värdebeständiga blodet. När domen kom över Jeriko blev hon och hennes familj räddade. De hade tagit emot budbärarna. Det började med ett rop ifrån hjärtat. Fräls, rädda! Gud välsigne dig att inte låta detta tillfälle gå dig förbi.

Du har ingen garanti för morgondagen. Vi planerar, men livet är så flyktigt och det kan ryckas ifrån oss. Idag är frälsningens underbara erbjudande. Ta emot Guds frälsning; den kommer genom att du lyssnar och tar emot i tro i ditt hjärta. Amen.

Tack Jesus Kristus för din frälsning. Tack för hopp, tack för liv och tack för barnaskap. Tack att du förändrar förhållanden och tack för att du har förvandlat oss, halleluja! Tack för att vi får sprida detta glada budskap till var och en som vill öppna sitt hjärta och ta emot. Amen. ■

nlingen!

gåva är det, inte på grund av gärningar, för att ingen skall berömma sig. (Ef 2:4-9)

Du som läser det här kanske inte riktigt vet vad frälsning och nåd är. Men du ska veta att du blir frälst av nåd genom att tro på Jesus. För mig har det är bibelordet varit så välsignat.

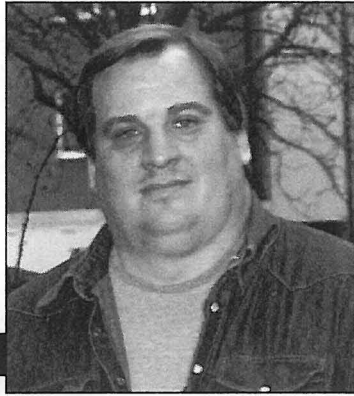
Tack käre Jesus för din stora nåd och trofasthet. Tack att jag fått uppleva dig, och tack för församlingen käre Herre Jesus! Tack att vi får vara lemmar i din kropp och tjäna varandra, jag lovar och prisar dig. Tack att du kommer snart!

Amen ■

Glädjefest på Bällsta missionscenter. Josefine Jacobsson lät sig döpas till Kristus. Majken var med och tackade Gud för bönesvar.

Jag blev frälst!

Vittnesbörd av Christian Asplund

Kul att vara här! Jag är så glad över vad vi får höra här. Att vi blir frälsta från döden och får liv. Alla människor vill ju leva men det finns bara en som kan ge liv, och det är Jesus. Vi borde glädjas ännu mer. Tänk att vi får slippa dö. Vi har fått evigt liv hos Jesus Kristus och det ger oss den sanna glädjen.

Alla människor vill leva, och det finns en väg och en möjlighet genom Jesus som har gett oss livet. Jag är så glad att

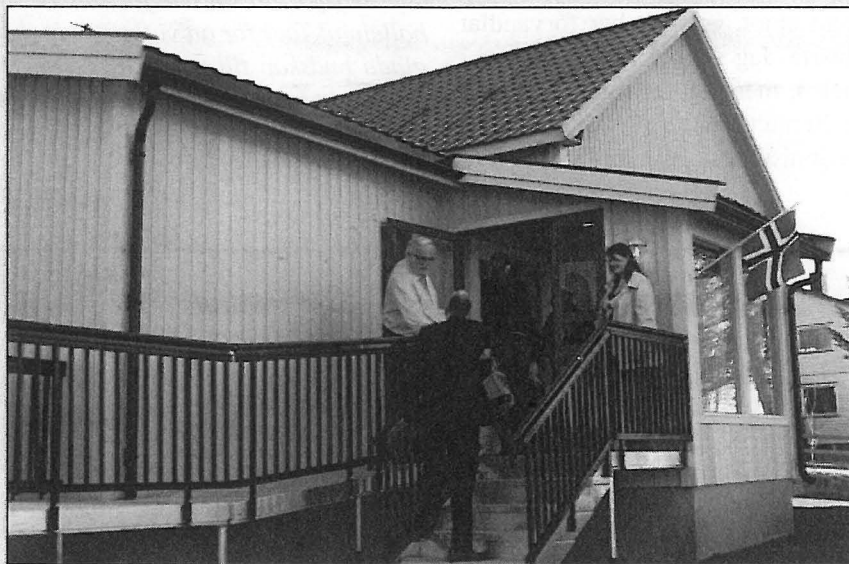
jag får vara frälst. Jag blev frälst 1992. Då fick jag fick möta Jesus i mitt rum. Jag våndades i mina problem som narkoman, och så bad jag bönen: -Jesus, fräls mig, förlåt mig! Då försvann min börda av ångest och mörker. Jag fick liv och jag blev glad, ja, jag blev en helt annan människa. Jag såg mig i spegeln och sa: Vem är det här? Jag såg som en helt ny människa i spegeln! Jag blev så glad, och jag kan vittna om att Jesus verkligen lever. Det är vad tillvaron nu handlar om, Jesus

lever! Jag mötte Honom! Jag var fast i den här världens system; i missbruk och elände, men jag fick möta Jesus. Och därför vill jag bara tala om att jag har fått möta Livet.

Jag vill säga till dig som läser detta att vi ska vara glada att vi har fått livet, livet som finns i Jesus Kristus. Jesus säger: Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, skall leva om han än dör. Jesus lever och då vi tror på honom får vi evigt liv. Jag är så glad över det, och jag är så glad över alla sånger som ger glädje i hjärtat. Halleluja! Tack Jesus!

Tack min käre himmelske Fader att du är här med din helige Ande. Att du uppenbarar Jesus för människor. Att vi ska få se Jesus ansikte mot ansikte. Att din närvaro ska få strömma igenom varje människa som lyssnar till evangelium. Tack Jesus att du frälste mig, att jag slipper gå evigt förlorad. Tack för att jag har fått liv hos dig, Jesus Kristus. Tack att du frälste mig Jesus. Amen. ■

Pilgrimsfolket invigde ny lokal

För en tid sedan fick Pilgrimsfolket i Norge möjlighet att ta över ett kapell. Lokalerna var i behov av upprustning och efter ett antal månaders arbete av syskonen på Dal kunde lokalerna invigas.

Den 28 - 29 april var det invigningsmöten då mycket folk samlades, både långväga ifrån och från grannskapet. Den goda uppslutningen var en uppmuntran för syskonen som arbetat hårt med att ställa i ordning lokalerna.

Syskonens önskan är att lokalen ska kunna bli orsak till att många i området får höra evangelium.

Tacka Gud för församlingen på Dal. Kampen för evangelium går vidare!

Jan Egil Hafsaahl stod i dörren och tog emot besökarna och de som varit med i arbetet sjöng av glädje och tacksamhet.

- Man påstod att Gud inte finns

Vittnesbörd av Vusal Zeinalov

Gud är med oss, prisad vare Herren! Vi sträcker oss mot honom. När jag gick i skolan, det var under den sovjetiska tiden, sa man att Gud finns inte. Man berättade om en som hette Darwin, och att han sagt att människan kom från apor. Nästan skrattretande! Alla ansträngde sig och försökte påstå att Gud finns inte. När jag tänker på det så här i efterhand, tycker jag att det var fruktansvärt. Det fanns naturligtvis några som talade om att Gud finns och att man måste tro på honom. Men de fick möta förakt, och man menade att det var något fel på dem som trodde så. Gud behövs ju inte när vi har det Kommunistiska Partiet och människan är sin egen herre. Människan formar sitt eget öde.

Jag vill bara ge ett exempel, så vi förstår att Gud verkligen finns. Vi tar tolv bollar, och på varje boll är skrivet en siffra, från 1 till 12. Vi slänger dem i en kasse och blandar dem. Så

tar vi fram en i taget. Det spelar ingen roll hur länge och mycket vi försöker, vi kommer aldrig att få upp dem i turordning; först boll ett, sedan boll två och sedan boll tre, osv. Om man ser det här ur teoretiskt och fysiskt perspektiv, så måste du kanske hålla på mer än sju miljoner gånger för att dessa tolv bollar ska kunna plockas upp ur kassen i rätt turordning.

Nu tittar vi runt omkring oss, ser på jorden. Allt är så perfekt ordnat, alla ting har samband med varandra. När solen skiner på marken, marken värms upp och det börjar spira liv och frön. Allt hör samman. Jorden befinner sig på andra platsen efter solen i planeternas ordning – just där den ska vara. På första eller tredje plats skulle det antingen vara för varmt eller för kallt. Det finns någon som har en tanke bakom allt detta, någon som har skapat. Naturligtvis är det Gud som har skapat och Gud har planerat.

Vusal skötte grillningen på Bällsta på Valborgsmässoafton.

I Bibeln står att i begynnelsen var Ordet. Kanske har det ordet som var från början med ordet "vara" att göra. När Gud sa: Varde ljus – på det viset skapade Gud, genom att säga varde.

Ordet vi bär fram, ordet som Gud gav oss är väldigt viktigt. Men det är viktigt att ordet inte bara är ett tomt ord, utan att vi ger plats för ordet i våra hjärtan. Utifrån oss kommer då ordet som påverkar vår omgivning. Vi skulle kunna lära en pape-

goja att läsa en bibelvers, men det kommer aldrig att bli något som kommer från själen. Därför är det så viktigt att varje ord från Gud läggs ner i vår själ och i vårt hjärta. Prisad vare Herren, Gud har gett oss den insikten genom Jesus Kristus. Bibeln talar också om att vår själ är ett tempel. Vi får prisa Gud för den underbara boken, Bibeln. Låt oss be tillsammans! Amen. ■

Pilgrimshem
HOTELL

Missionshotellet!

Budget 425:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA
TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm
490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Välkommen till

Maranataförsamlingen
i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd:	12 & 19 Bibelstudium
Torsd:	19 Bönemöte
Lörd:	18 Bön och evangelisation
Sönd:	11 Förkunnelse
	18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Maranataförsamlingen i Stockholm inbjuder till

Tältmöten 2012

Tältmöten i Stockholm

27 juni - 1 juli

- Väckelsemöten varje kväll kl 19
- Daglig evangelisation i city kl 15

Adress: Rålambshovsparken

Sommarkonferensen 14 -22 juli

Tema

Trons segerkraft synliggjord i församlingen

- Guds ord i centrum
- Väckelsemöten varje kväll
- Vittnen från när och fjärran

Hålltider: Bibelstudier och
missionsmöten kl 11 & 15
Väckelsemöten kl 19

Adress: Bällstavägen 100, BROMMA

Info & Anmälan: Tel 08 98 56 83 E-post info@maranata.se

Pilgrimsfolket i Norge inbjuder till tältmöten!

Kristiansand 26-28 maj
Treungen 23-24 juni
Oslo 4-8 juli
Lilleström 9-12 augusti

Tiderna är preliminära. Håll
dig informerad genom hemsidan
www.pilgrimsfolket.no

